

CERCETAȚI SCRIPTURILE - Partea a 10, BAT-ȘEBA

În timp ce stăm în picioare, să mergem la Matei capitolul unu. Suntem atât de bucuroși să fim din nou împreună cu El.

Nu cred că este o surpriză faptul că începem cu Matei capitolul 1.1-6 și cred că am memorat deja aceste cuvinte:

***„Cartea neamului lui Isus Hristos,
fiul lui David, fiul lui Avraam.***

***Avraam a născut pe
Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda și frații lui;***

***Iuda a născut pe
Fares și Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe
Aram;***

***Aram a născut pe
Aminadab; Aminadab a născut pe Naason; Naason a născut pe Salmon;***

***Salmon a născut pe
Boaz, din Rahav; Boaz a născut pe Obed, din Rut; Obed a născut pe
Iese;***

lese a

născut pe împăratul David. Împăratul David a născut pe Solomon, din văduva lui Urie."

Am vorbit despre

Tamar, Rahav și Rut, iar dacă va fi cu voia Domnului, astăzi aș vrea să vorbesc despre cea care a fost soția lui Urie, adică despre Bat-Şeba.

În timp ce avem

Scripturile deschise la Matei capitolul unu, aș vrea să menționez ceva.

Versetul unu spune: „*Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam*”, iar dacă parcurgem această genealogie, putem vedea că sunt menționate numai aceste patru femei și că toate aceste patru cazuri sunt neobișnuite. Noi am mai vorbit despre aceasta, dar aș vrea să fac o scurtă recapitulare.

Dacă o luăm pe Tamar, putem vedea că ea a fost nevoită să joace rolul unei curve și să intre la socrul ei ca să primească sămânță și să-i dea naștere lui Fares. Iar Dumnezeu a hotărât să includă acest lucru aici.

Nu știu cum gândiți

voi, dar dacă eu aș fi scris o carte despre copiii mei, despre familia mea, despre moștenirea mea, nu aș fi scris-o așa cum a scris-o Dumnezeu pe a Sa. Cartea mea ar fi fost curată, aș fi lăsat afară toate lucrurile rușinoase și toate greșelile, și aș fi subliniat numai lucrurile bune. Dar Dumnezeu a vrut să arate ceva, pentru că în Scripturi este ceva ce a lucrat și este mai puternic decât o viață perfectă și un comportament bun. Pe măsură ce citim în Scripturi, găsim scris despre adulter, greșeli, crime și alte lucruri rele, toate petrecându-se aici, dar în ciuda tuturor acestor lucruri, vedem cum se

mișcă Viața unei Semințe care își croiește cale prin tot răul din jur, prin faptul că a fost rânduită mai dinainte și nu poate fi oprită de nimic. Niciun păcat, niciun comportament rău, nicio imoralitate, nimic nu o va putea opri să meargă mai departe și să biruiască pentru că Dumnezeu i-a dat deja har. Acea este dragostea Sa, sunt copiii Săi care se mișcă de-a lungul timpului.

De aceea, a trebuit

să existe un Miel înjunghiat, nu în urmă cu două mii de ani, ci înainte de întemeierea lumii, când El a luat numele acelei Semințe și le-a scris în Cartea Vieții Mielului, fiind pecetluite înainte de întemeierea lumii. În gândul lui Dumnezeu, Mielul a fost înjunghiat înainte de întemeierea lumii pentru că Dumnezeu încerca să atingă un scop, acesta fiind ca El să fie cunoscut prin atributele Sale. El nu a putut fi cunoscut în desăvârșire, de aceea a îngăduit o situație în care să vină ceea ce nu a fost desăvârșit, astfel ca El să Se poată face cunoscut ca Răscumpărător, ca Mântuitor, ca Unul care putea să curețe și să sfințească. El trebuia să Se facă cunoscut așa.

Dar a mai existat un

scop care a fost urmărit de-a lungul Scripturii, acesta fiind nimicirea Satanei. Nu mă întrebați cum o face El, dar o face. El o face prin slăbiciune, pentru că El este întărit și făcut desăvârșit prin slăbiciune. Astfel, El îi îngăduie Satanei să răstoarne situații, să ridice ziduri și să creeze tot felul de probleme Seminței lui Dumnezeu. Așadar, se pare că Ea este învinsă și este ca și cum el continuă să pună beton pe Ea, dar apoi vine Fiul și noi o vedem ieșind din beton; sau vine Domnul și crapă acel beton, iar noi o vedem croindu-și o cale și ieșind la suprafață.

Deci, Satan încercă întotdeauna să oprească Sămânța.

În Cartea epocilor

bisericilor, fratele Branham a spus că diavolul a fost demascat în toate lucrările lui prin care a încercat să nimicească poporul lui Dumnezeu și să discrediteze Cuvântul Domnului. Așadar, dacă doriți să știți ce face diavolul, el încearcă să nimicească poporul lui Dumnezeu și să discrediteze Cuvântul Domnului. Acestea sunt lucrările diavolului, este ceea ce încearcă să facă el.

El nu încearcă să găsească o altă cârciumă în care să intre sau o altă casă de prostituție, nu acestea sunt locurile în care lucrează el, ci acolo unde iese la suprafață Adevărul, încercând să nimicească poporul lui Dumnezeu și să discrediteze Cuvântul Domnului. Dacă vreți să știți unde lucrează el, îl veți găsi aici. Este uimitor cum diavolul încearcă să devieze întotdeauna Planul lui Dumnezeu prin păcat și prin tot felul de situații cumplite, dar Planul lui Dumnezeu merge mai departe în ciuda tuturor acestor lucruri.

Așadar, când Dumnezeu

a scris Cartea neamului lui Isus Hristos, nu le-a inclus pe Sara, pe Rahela sau pe Rebeca. Ele nu sunt acolo pentru că au avut numai un soț, au făcut lucrurile corect, s-au căsătorit cum se cuvine, dar

aici, Dumnezeu urma să arate că El poate lua răul și să-l facă bine. El

a putut să ia o curvă ca Rahav, care locuia în Ierihon, și s-o aducă la neprihănire și sfințire prin căsătoria ei cu Salmon, iar prin aceasta, El a putut să-l aducă la viață pe răscumpărătorul înrudit, pe Boaz. Când citim aceste lucruri, ar trebui să fim cel mai fericit popor care a umblat vreodată pe această planetă, pentru că ceea ce încearcă să facă tot timpul diavolul, este să ne descurajeze din pricina lucrurilor care s-au întâmplat în trecut.

Dar tocmai de aceea a fost înjunghiat Mielul înainte de întemeierea lumii: pentru că noi aveam să ajungem în această stare. Dumnezeu știa că diavolul urma să încerce să oprească Sămânța prin orice

mijloc posibil. Dar El avea să facă Lumina să strălucească, iar Sămânța avea să fie regenerată ca să-și croiască o cale pe oriunde putea, ca să vină la Viață.

Satan nu poate opri Planul lui Dumnezeu.

El a inclus-o în

această genealogie și pe Tamar. Ceea ce putem vedea noi este că toate aceste femei au primit sămânță de la alte surse, dar niciuna dintre ele nu a putut zămisli cu sămânța aceea. Putem crede că aceste femei au fost rânduite mai dinainte să dea naștere liniei genealogice a lui Hristos? Ce credeți, acest capitol din Scriptură a fost scris cu două mii de ani în urmă, sau înainte de întemeierea

lumii? Poate că a fost scris cu cerneală cu două mii de ani în urmă, dar era deja în gândul lui Dumnezeu, El știa că aceasta urma să fie genealogia lui Isus

Hristos. Credeți că Dumnezeu a fost luat prin surprindere? Credeți că L-a surprins faptul că Rahav a ajuns o curvă în Ierihon? Credeți să El Și-a spus: „Intenționez să-o folosesc ca să aduc la viață neamul lui Isus Hristos, dar nu mai pot face aceasta pentru că s-a pângărit! Intenționez să-l folosesc pe el sau pe ea, dar acum nu mai pot din pricina greșelilor făcute.”? Voi uitați că El este Mielul înjunghiat înainte de întemeierea lumii. El poate folosi pe oricine dorește; El a hotărât de la început pe cine va folosi, și nu poate schimba ceea ce a hotărât deja. Și dacă El a hotărât aceasta în ceea ce mă privește pe mine, nimic nu-L va putea opri pe Dumnezeu să ia această bucată de pământ și să-Și împlinească scopul. Aleluia!

Vedem că atunci când

a scris Cartea acestui neam, Dumnezeu a luat-o pe Tamar, apoi pe Rahav, curva din Ierihon, care a primit sămânță, dar nu a zămislit până când nu a ajuns la Salmon; și când a ajuns la el, a avut loc o concepție și ea a dat naștere lui Boaz. Cum se face că Boaz, acest cârmuitor bogat, nu era căsătorit și nu avea fii? Cum se face că nu era căsătorit, deși Scriptura spune că era unul dintre cei mai bogați oameni din Betleem? Fusese căsătorit și soția lui murise fără să aibă copii, sau nu a fost căsătorit niciodată? Eu nu știu, pentru că Biblia nu spune nimic despre aceasta. Dar cumva, noi îl găsim necăsătorit și cu niciun întâi născut. Și ce aștepta el? Planul lui Dumnezeu. Apoi, a luat-o pe Rut, care mai fusese căsătorită și primise sămânță dar fără să zămislească, pentru că se aflase înafara țării. Ea a fost adusă însă în țară și s-a căsătorit cu Boaz. Rut era moabită, dar pe Boaz nu l-a interesat aceasta pentru că mama lui fusese curva din Ierihon. El n-a avut probleme să înțeleagă cum puteau lucra aceste lucruri împreună, cum era posibil ca Dumnezeu să ridice binele din rău, pentru că privea la nașterea sa. Nimeni altcineva nu putea să-o răscumpere pe Naomi și să-o ia pe Rut de soție în afară de Boaz, pentru că el nu avea nici o problemă în înțelegerea Planului și naturii lui Dumnezeu. El era acolo și știa de unde venea mama și tatăl său, cum s-au întâlnit înafara taberei, cum i-a adus Dumnezeu împreună și cum au întemeiat Betleemul. El stătea acolo, în Casa Pâinii lui Dumnezeu, prințul din casa lui Iuda, foarte bogat și putându-se căsători cu oricine dorea ca să aducă la suprafață sămânța, dar iată că trebuia să aștepte femeia dintre neamuri care nu putea zămisli altundeva, ci doar în țară. Apoi, el urma să facă răscumpărarea, să-o ia la el și să ridice sămânța.

Toate aceste lucruri se află în primele șase versete ale Noului Testament. Boaz și Rut au dat naștere lui Obed, care a dat naștere lui Iese; Iese l-a născut pe împăratul David, iar împăratul David l-a născut pe Solomon, din văduva lui Urie. Înțelegeți cât de ușor puteau fi lăsate aceste lucruri pe dinafară?

Să citim încă o dată versetul 6:

„Iese a născut pe împăratul David. Împăratul David a născut pe Solomon, din văduva lui Urie.”

Ar fi fost foarte ușor ca aceste lucruri să fie lăsate pe dinafară. Nu ar fi fost nevoie ca ele să fie menționate aici dacă Dumnezeu nu ar fi vrut ca ele să se regăsească aici. De ce a vrut El ca o poveste ca aceasta să fie pusă într-un loc ca acesta? Dumnezeu este bun.

Dacă citim mai departe, de la versetul 7 până la versetul 15, vedem că genealogia continuă, dar nu mai este menționată nici o femeie până la Maria, care este menționată în versetul 16. În genealogia lui Isus Hristos există și alte femei și nume care ar fi putut fi menționate; există multe alte femei care ar fi putut să fie incluse în Biblie în neamul lui Isus Hristos, dar Dumnezeu nu a vrut aceasta, aceste femei fiind singurele pe care El a vrut să le includă aici. Mulțumim, Dumnezeule.

Aici este o taină, iar eu doresc să împărtășesc cu voi ceea ce văd.

Noi ajungem la

cuvintele. „**Împăratul David a născut pe Solomon, din văduva lui Urie**”, după care nu mai este menționat nimic până la versetul 16, când ajungem la Maria. Noi ne întrebăm: „De ce au fost cuprinse aici aceste femei? De ce aici și nu în altă parte? De ce nu găsim și numele altor femei de-a lungul genealogiei lui Isus Hristos, ca să fie corect? La fiecare trei sau patru versete ar trebui să apară o femeie.”

Dumnezeu nu face

aceasta, adică nu spune: „Avem numărul cutare de bărbați și numărul cutare de femei, pentru că nu vreau să fie lăsat cineva pe dinafară.” Toate aceste femei au avut ceva ciudat în reputația lor, ceea ce le-a pus sub semnul întrebării. Una era o moabită, alta era curvă, alta a jucat rolul unei curve și l-a păcălit pe un bărbat. Acestea nu sunt genul de exemple pe care am dori să le includem ca să le încurajăm pe surorile noastre creștine. Noi am fi pus-o pe Rahela sau pe Rebeca în locul lor, pentru că acesta este genul de femei pe care le-am menționa dacă ar fi vorba despre o lecție despre bărbații și femeile pe care-i folosește Dumnezeu. Dar El nu-i folosește numai în desăvârșire.

Sămânța venea la

Viață, iar El a dorit ca noi să vedem aceasta. Aceste patru femei au fost dintre neamuri, dar se regăsesc în această genealogie, iar ceea ce este uimitor este că ele s-au aflat acolo în puncte critice din cadrul genealogiei, până când s-a ajuns la Solomon. După aceea, nu mai sunt menționate.

Într-un punct critic

s-a ajuns la Iacov care a avut doisprezece fii, iar unul dintre acești fii, al patrulea, a primit sceptrul pentru că prin el, prin Iuda, avea să vină la suprafață linia Împărătească. El a fost seminția leului, iar noi știm că Împăratul trebuia să vină pe această linie. Iată însă că în această joncțiune, fiii lui Iuda erau răi, iar Dumnezeu i-a omorât pe primii doi. Tamar fusese căsătorită cu primul, dar Dumnezeu l-a omorât pentru că era rău. Al doilea a fost omorât pentru că a refuzat să ridice sămânța fratelui său, iar al treilea a fost reținut, ceea ce înseamnă că această moștenire era în pericol. Întreaga linie a lui Iuda, care era linia Împăratului, era în pericol. Ceva era greșit pe

această linie pentru că Tamar se unise deja cu primul născut, apoi s-a ajuns la al doilea fiu care trebuia să ridice sămânța în numele mortului pentru a asigura perpetuarea dreptului de întâi născut. Apoi, vedem că Iuda a fost nedrept, dar când a aflat ce făcuse Tamar, când ea a arătat semnele omului cu care rămăsese însărcinată, a trebuit să recunoască faptul că el era acel bărbat și a spus: „Ea este mai neprihănită decât mine.” În nedreptatea lui, Iuda a refuzat să ridice un fiu pentru ea deoarece el trebuia să ridice sămânța în numele celui mort.

Așadar, deși a jucat

rolul unei curve ca să-l prindă în cursă pe socrul ei, Tamar a fost mai neprihănită decât el. Aici suntem la o joncțiune, deoarece linia acestei seminții trebuia să meargă mai departe prin Tamar. Într-un punct critic, Dumnezeu a pus acolo o femeie dintre neamuri și prin niște circumstanțe ciudate, a asigurat perpetuarea liniei.

Apoi, ajungem la Salmon și la Rahav. Ei se stabiliseră în țară, în moștenire, au intrat în Cuvânt ca să-și ia pământul lor. Atunci când Iuda a pășit în față ca să-și ia partea sa, în Scriptură a avut loc o altă joncțiune critică. Ei au intrat în țară, iar Salmon a primit partea sa pentru a ridica sămânța, dar nu a putut lua orice femeie. În acel timp critic, când seminția lui Iuda era așezată în țara făgăduită, el a trebuit s-o ia pe curva din Ierihon. Vedeți, acest lucru nu s-a întâmplat numai o dată: „El a luat o femeie dintre neamuri.” Nu, nu! Acelea au fost timpuri cruciale, au fost joncțiuni importante, iar Dumnezeu a vrut să le scoată în evidență: „Ei se mută în țară, își stabilesc teritoriul, așa că voi lua o curvă din Ierihon, o voi pune înafara taberei, apoi îl voi lua pe Salmon, pe prințul casei lui Iuda și îl voi scoate și pe el afară din tabără. Cei doi se vor uni și voi întemeia Betleemul, Casa Pâinii lui Dumnezeu.”

A urmat o altă

joncțiune de timp în care Naomi și Rut se întorc în țară, dar Boaz nu avea urmași. El nu avea urmași și se afla în Betleem, în locul în care urma să se nască Hristos. Linia trebuia să meargă mai departe, dar aparent nu exista nicio

femeie care să i se potrivească lui Boaz; în jur nu era nici o femeie pentru Boaz. Astfel, Dumnezeu urma să aducă în țară o moabită, pe Rut care o însoțea pe Naomi, iar această femeie avea să fie cea care urma să ducă mai departe perpetuarea liniei seminței lui Iuda.

Apoi, ajungem la timpul în care împăratul David trebuia să aibă un moștenitor. Acest lucru era foarte important pentru că împărăția fusese stabilită sub David, un om după inima lui Dumnezeu. Împărăția lui David trebuia să meargă mai departe, așa că urma să fie așezată o profeție prin care se spunea că Fiul lui David va sta pentru totdeauna pe scaunul său de domnie. Aceasta era o profeție care vorbea despre Hristos, iar fiul firesc care urma să stea pe scaunul de domnie al lui Hristos avea să-L simbolizeze pe El, ceea ce înseamnă că era foarte important ce copil urma să se nască. Sunteți de acord? Era foarte important ce fel de om avea să fie copilul, moștenitorul care urma să urce pe tron, pentru că el trebuia să illustreze profeția care avea să se împlinească cu privire la Împăratul ce urma să vină și să stea pentru totdeauna pe scaunul de domnie al lui David.

Astfel, ca să facă aceasta cum trebuia, Dumnezeu a trebuit s-o ia pe Bat-Șeba prin curvie, crimă și toate acele lucruri cumplite și s-o căsătorească cu David, iar copilul lor avea să fie Solomon. Solomon a fost un simbol biblic al lui Hristos care va veni pe Scaunul de domnie în Mileniu.

Nu știu ce ați fi făcut voi, dar dacă aș fi scris eu această poveste, aș fi scris-o diferit. Eu nu aș fi ales ca Solomon să vină așa. Dar Dumnezeu a făcut-o, iar eu cred că este desăvârșit. Totul a fost greșit, dar desăvârșit. A fost în totalitate greșit, dar desăvârșit. Vă rog să nu-mi cereți să explic cum vine aceasta, pentru că nu pot. Totul a fost 100% greșit, și totuși bine. Mai bine zis, toate lucrurile au lucrat spre bine. Cred că este mai bine spus așa.

Dacă privim aceste versete, avem patru femei prin care se ajunge la Solomon, dar după Solomon, nu mai este amintită nici o altă femeie dintre neamuri. De ce? De ce punctul culminant este Solomon? Pentru că Solomon este un simbol al lui Hristos. Când s-a urcat Solomon pe scaunul de domnie, a fost pace în întreaga împărăție, iar fratele Branham a spus că ei au intrat în epoca de aur, un simbol al Mileniului. Este cel mai înalt punct la care a ajuns vreodată națiunea ebraică. Acesta a fost cel mai înalt punct al lor, punctul lor de desăvârșire. Toate profețiile au venit la împlinire, au trecut în această poziție, în jur era pace și prosperitate, îl aveau pe fiul lui David, fiul lui Dumnezeu, care a zidit Templul și a așezat închinarea în Templu; îl avem pe tron pe cel mai înțelept om, care-L preumbrea în mod desăvârșit pe Hristos în Mileniu.

După aceea, lucrurile au început să meargă în jos. Generația următoare s-a împărțit în împărăția de nord și cea de sud, au căzut în abateri și în tot felul de probleme. Împărăția de nord a fost luată și dusă în Asiria, iar cea de sud în Babilon. De atunci încolo, totul a început s-o ia în jos, iar Dumnezeu nu a vrut ca Mireasa dintre neamuri să fie menționată pe o pantă alunecoasă. Femeia dintre neamuri a fost acolo pentru a duce Israelul în Mileniu, acesta a fost scopul ei. Acum, Ea este aici prin patru stadii, ca să-l ducă în Mileniu; Mireasa dintre neamuri trebuie să ne ducă la Hristos în Mileniu.

Unde trebuie să ne ducă Ea prin patru stadii, prin patru ungeri? La Hristos. După aceea, este o pantă care merge în jos, iar neamurile nu mai sunt menționate pentru că femeia dintre neamuri trebuie să zidească astăzi totul până la Hristos. Eu cred că acest lucru este minunat. Totul este în Cuvânt, este zidit exact cum a vrut Dumnezeu să fie zidit. Aleluia!

Acum aș vrea să mergem repede în 1 Corinteni 2.7-16, pentru că vreau să citesc ceva ce a

spus Pavel:

„Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduișe Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci...”

Așadar, noi vorbim
despre înțelepciunea lui Dumnezeu, dar tainic:

„...și pe care n-a cunoscut-o niciunul din frunțașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.

Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

*Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său.
Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.*

În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.

Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.

Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt,

Întrebuințând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.

Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.

Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul și el însuși nu poate fi judecat de nimeni.

Căci „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-l poată da învățătură?” Noi însă avem gândul lui Hristos.”

Pavel învăța, dar nu conform înțelepciunii omenești. El oferea înțelegere, dar nu o înțelegere firească, ci compara lucruri duhovnicești cu lucruri duhovnicești pentru că ele erau date de Duhul lui Dumnezeu. De aceea, lucrurile la care ne uităm în Scriptură, pe care le vedem, sunt în legătură cu o descoperire pe care o primim de la Dumnezeu Tatăl. Astfel, când a venit fratele Branham și a adus acest Mesaj, nu l-a adus într-un fel seminaristic, denominațional; el nu a venit cu înțelepciunea unui om, ci a comparat lucruri duhovnicești cu lucruri duhovnicești. El a venit arătând tipuri și umbre, și a comparat lucrurile duhovnicești de acum cu cele de atunci. Este ceea ce a făcut Isus și apostolul Pavel. Dar aceste lucruri sunt o nebunie pentru mintea unui om. Ele nu sunt pentru ei, ci sunt pentru cei pentru care Dumnezeu va descoperi totul prin Duhul, comparând lucruri duhovnicești cu lucruri duhovnicești. Biblia nu a fost rânduită să fie învățată ca un material didactic, ci prin compararea lucrurilor duhovnicești cu lucruri duhovnicești, ca să fie deslușită duhovnicește de cei care au gândul lui Hristos.

Să mergem în 2

Samuel 3 și să privim această poveste. Trebuie să vă mărturisesc că este o poveste ciudată, o poveste grea, dar este povestea lui Dumnezeu. Dacă privim

povestea aceasta, există mai multe lucruri în care am putea intra, dar eu aş vrea să ne oprim la Bat-Şeba şi s-o privim din unghiul său, din unghiul Miresei dintre neamuri. Am putea s-o privim şi din unghiul lui David şi să vorbim despre eşec şi pocăinţă, dar nu vreau să intrăm în aceasta. Noi am putea predica mult despre aceste lucruri, dar astăzi voi privi doar din unghiul Bat-Şebeii ca să putem înţelege aceste lucruri.

2 Samuel 3.2.

Vom începe cu David

împărat, dar domnia sa nu a cuprins la început tot Israelul, ci doar seminţiile din Sud, adică seminţiile lui Iuda şi Beniamin. Celelalte zece seminţii s-au aliniat mai târziu cu cele două seminţii din Sud devenind astfel o singură împărăţie peste care domnea împăratul David. Până atunci, David a domnit timp de şapte ani din Hebron. Noi putem citi aceasta începând cu versetul 2:

„Lui David i s-au născut fii la Hebron. Întâiul lui născut a fost Amnon, din Ahinoam din Izreel;

al doilea, Chileab, din Abigail din Carmel, nevasta lui Nabal; al treilea, Absalom, fiul Maachei, fata lui Talmai, împăratul Gheşurului;

al patrulea, Adonia, fiul Haghitei; al cincilea, Şefatia, fiul Abitalei,

şi al şaselea, Itream, din Eglă, nevasta lui David. Aceştia i s-au născut lui David la Hebron.” (v. 2-5).

Aici vedem că în

vremea cât a fost împărat în Hebron, înainte de unirea împărăției, David a avut șase fii. Acest lucru va deveni important în timp ce vom parcurge povestea. În Hebron, David a avut șase fii, dar după unirea celor două împărății, s-a mutat la Ierusalim, care a devenit capitala împărăției și unde i s-au mai născut fii mai târziu.

Așadar, în Hebron i s-au născut șase fii, dar nu și al șaptelea, de aceea, acum trebuie să facem un transfer spre Ierusalim.

Să mergem în 2
Samuel 5.4-5:

„David era în vârstă de treizeci de ani când s-a făcut împărat și a domnit patruzeci de ani.

La Hebron, a domnit peste Iuda șapte ani și șase luni și, la Ierusalim, a domnit treizeci și trei de ani peste tot Israelul și Iuda.”

Aici avem ceva important. Vedem că David a domnit șapte ani în Hebron, încheind astfel un ciclu de șapte ani. În ciclul de șapte ani, el a dat naștere la șase fii, dar după încheierea acestui ciclu, s-a mutat la Ierusalim, unde i s-au născut mai mulți fii, iar noi vom privi aceasta. Toate acestea vor deveni foarte interesante. Eu cred că toată înțelegerea noastră provine de la ceea ce ne-a învățat fratele Branham în Peceți. Prin deschiderea Cuvântului, el a început să ne învețe cele șapte epoci ale Bisericii, trei Trageri, patru ungeri, patru stadii ale restituirii, și de îndată ce ne-a deschis ochii și am putut vedea Planul Răscumpărării, ne întoarcem și citim Biblia spunând: „Este acolo și acolo și acolo.”

De ce șapte ani în

Hebron? De ce șase fii? Noi putem înțelege aceste lucruri numai când înțelegem Pecețile. Toate acestea au sens numai prin tabloul deschiderii Peceților, când Dumnezeu a putut să ne explice cum a făcut răscumpărarea, pe cine a răscumpărat

El, metoda prin care ne-a răscumpărat, și ni le-a arătat prin aceste cicluri.

Acum vom merge la 2

Samuel 11.1-5:

„În anul următor, pe vremea când porneau împărații la război, David a trimis pe Ioab, cu slujitorii lui și tot Israelul, să pustiască țara lui Amon și să împresoare Raba. Dar David a rămas la Ierusalim.

Într-o după-amiază spre seară, David s-a sculat de pe pat și, pe când se plimba pe acoperișul casei împărătești, a zărit de acolo o femeie care se scălda și care era foarte frumoasă la chip.

*David a întrebat cine este femeia aceasta și i-au spus:
„Este Bat-Şeba, fata lui Eliam, nevasta lui Urie, Hetitul.”*

Și David a trimis niște oameni s-o aducă. Ea a venit la el, și el s-a culcat cu ea. După ce s-a curățit de necurăția ei, ea s-a întors acasă.

Femeia a rămas însărcinată și a trimis vorbă lui David zicând: „Sunt însărcinată.”

Așa cum am spus, aș

vrea să privim această poveste din unghiul Bat-Şebeii, nu al lui David. Ea era

căsătorită cu un hetit. Hetiții făceau parte dintre neamuri, iar ea era soția lui Urie, hetitul, care era războinic în armata lui David și era la război, luptând pentru David.

În „**Mesajul harului**” din anul 1961, fratele Branham spune:

„Cum a putut s-o ia David pe nevasta lui Urie, pe frumoasa Bat-Şeba, când el avea cinci sute de țiitoare ale sale? El a văzut-o scăldându-se, iar aici vedem neglijența. Ea a uitat să tragă perdelele în jos în timp ce se îmbăia, știind că împăratul făcea în fiecare zi o plimbare pe acolo, de-a lungul zidului.”

Aici, fratele Branham

ne arată un alt unghi al poveștii, un unghi pe care poate noi nu l-am cunoscut, acesta fiind că Bat-Şeba știa că împăratul urma să facă o plimbare pe acolo și totuși nu a tras perdelele. Acesta este un fel modern de a explica ceea ce încerca să spună fratele Branham, și anume că ea a fost neglijentă în a se ține ascunsă de privirea împăratului, deși știa că el umbla pe acolo.

Să citim ce a spus

fratele Branham în continuare:

„Bat-Şeba a procedat greșit, la fel ca și Eva, dar Adam a fost inclus în aceasta.”

Fratele Branham nu-l

exclue pe David. El era vinovat, foarte vinovat, dar el a încercat să ne arate că Bat-Şeba a procedat greșit, la fel ca Eva.

Acest lucru este foarte important pentru că în mesajul „**Unirea invizibilă a Miresei lui Hristos**” din anul 1965 scrie:

„Dacă v-ați unit cu Hristos și încă mai sunteți căsătoriți cu o denominațiune, sunteți o curvă. Sunteți o Laodicea.”

Așadar, chiar dacă

David era împăratul lui Israel și a trimis după ea, chiar dacă ne-am gândi că el era autoritatea, iar ea nu a avut de ales, adevărul este că Bat-Șeba a avut de ales pentru că a fost neglijentă și nu a tras perdelele. Soțul ei era departe în bătălie, iar fratele Branham a spus că ea a procedat greșit. Astfel, dacă o privim pe Bat-Șeba ca fiind biserica și știm că noi suntem uniți cu Hristos, cu Împăratul, *„Dacă voi v-ați unit cu Hristos și încă mai sunteți căsătoriți cu o denominațiune”,* adică cu hetitul, *sunteți o curvă. Sunteți o Laodicea.”*

Chiar dacă era vorba

de împărat și el era un împărat bun, chiar dacă el era împăratul Israelului, chiar dacă era un profet și un lider spiritual, ea tot nu putea merge la el până când nu murea primul ei soț.

Să mergem acum la Romani

7.1-3:

„ Nu știți, fraților – căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea – că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el?

Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el, dar, dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea

bărbatului ei.

Dacă, deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă, dar, dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de Lege, așa că nu mai este preacurvă dacă se mărită după altul."

Fratele

Branham a luat aceste versete și a vorbit despre ele în mesajul „Unirea invizibilă a Miresei”, arătându-ne că noi nu putem fi căsătoriți în același timp cu o denominațiune și cu Hristos, pentru că aceasta este preacurvie. Hristos este Împăratul potrivit, Omul potrivit, El este Cel ales, El este Ținta și numai El poate aduce la suprafață fiul potrivit, dar cât timp nu este mort vechiul sistem, hetitul, dacă Ea va merge la El, este considerată o preacurvă. Noi privim acum la biserică.

Noi cunoaștem planul

lui David, dar nu vom intra acum în acesta. David a încercat să-l aducă pe Urie acasă și să-l determine să doarmă alături de soția sa, ca el să-și poată acoperi păcatul spunând că acel copil s-a născut din relația ei cu bărbatul ei, dar în acest punct, Urie a fost mai onorabil decât David.

Fratele Branham a spus lucruri minunate despre

Urie. El a spus: „*Aștept cu nerăbdare să*

ajung Acolo și să-i strâng mâna”, pentru că Urie a spus: „*Cum aș putea să merg să-mi mănânc masa, să*

mă întind alături de soția mea în odihna patului meu, când Chivotul

Legământului, Cuvântul, și armata Domnului este acolo afară luptând o luptă?”

Astfel,

fratele Branham a spus: „*Oh, aș vrea să-i*

strâng mâna!”

Urie hetitul, nu era

un individ bătrân și rău care stătea undeva la teigheua unui bar sau conducea o casă de prostituție, ci era un om drept și voia să facă bine.

Uneori trebuie să fim atenți, pentru că ne gândim că soțul, o greșeală sau o căsătorie nepotrivită este atât de rea, de neplăcută sau murdară, dar este chiar spre binele nostru. Trebuie să fim foarte atenți, pentru că amăgirea este foarte aproape. Ea nu este la mile depărtare, ci este atât de aproape încât arată foarte bine.

David a pus la punct acest plan, dar Urie nu a renunțat la armata sa, nu a renunțat la Chivotul Domnului, așa că împăratul l-a trimis înapoi cu un alt plan. L-a trimis la loab și i-a poruncit să-l pună în prima linie a luptei, armata să se retragă și el să rămână singur. Astfel, Urie a fost ucis.

Noi vom relua povestea din 2 Samuel 11.26-27:

„Nevasta lui Urie a aflat că bărbatul ei murise și a plâns pe bărbatul ei.

După ce au trecut zilele de jale, David a trimis s-o ia și a primit-o în casa lui. Ea i-a fost nevastă și i-a născut un fiu. Fapta lui David n-a plăcut Domnului.”

Așadar, Urie a murit, iar ea l-a plâns. Dar de îndată ce s-au încheiat zilele de jale, David a luat-o la el și s-a căsătorit cu ea. Ea a dat naștere unui fiu care a fost conceput înafara căsătoriei.

„Domnul a trimis pe Natan la David. Și Natan a venit la el și i-a zis:

„Într-o cetate erau doi oameni: unul bogat și altul sărac.” (2 Samuel 12.1).

Noi suntem

familiarizați cu povestea aceasta și știm că bogatul avea multe oi, iar săracul avea doar una. Totuși, bogatul a luat oaia săracului ca să o gătească pentru un trecător. El nu a sacrificat o oaie de-a sa, ci pe cea a săracului, iar David, îndreptățit în indignarea lui, a pronunțat judecata pentru acel om.

„David s-a aprins foarte tare de mânie împotriva omului acestuia și a zis lui Natan: „Viu este Domnul că omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte!” (v. 5).

Atunci Natan i-a zis:

„Tu ești acel om. Tu ai avut soții și Domnul ți-ar mai fi dat multe dacă le-ai fi cerut, dar ai luat-o pe nevasta lui Urie.”

Nu vreau să mă

concentrez pe David, ci asupra Miresei, dar este greu când ajung aici.

„David a zis lui Natan: „Am păcătuțit împotriva Domnului!” Și Natan a zis lui David: „Domnul îți iartă păcatul, nu vei muri. (v. 13).

Vedeți, David nu a

început să se apere. El nu a spus: „Știi, în noaptea aceea eram singur, am avut o zi stresantă, iar în timp ce mă plimbam, ea a ridicat perdeaua de la fereastră.” El nu a arătat cu degetul spre altcineva. Nu a spus: „Urie nu era un om prea bun.” El n-a avut nimic de-a face cu Urie, ci a spus: *„Am păcătuțit împotriva Domnului!”* Aceasta

aduce o pocăință adevărată, când recunoaștem cine a fost rănit.

„Și Natan a zis lui David: „Domnul îți iartă păcatul, nu vei muri.”

Fraților, aceasta nu a durat mult timp. Ceea ce a făcut David era detestabil și nedemn, nu a fost bine. În nicio circumstanță nu putem spune că ceea ce a făcut el a fost bine, pentru că a fost viclean, josnic, un laș. David a luat soția unui om în timp ce acesta era pe câmpul de luptă și lupta pentru el, și ea a rămas însărcinată. Apoi, vedem că David a încercat să-i întindă o cursă ca să cadă în ea și dacă ar fi reușit, l-ar fi lăsat pe Urie să creadă că acela era fiul lui. A fost un truc murdar și putred, și pentru că nu a reușit, a aranjat ca omul să fie ucis.

Atunci, David a spus: *„Am păcătuț împotriva Domnului!”*, iar Natan i-a zis: *„El îți iartă păcatul.”* Nu a fost o rugăciune pe rozariu, nu a fost o pocăință crâncenă, nu a existat o revanșare înaintea lui Dumnezeu, nu a fost o plată pentru cele făcute și Natan nu i-a zis: *„Domnul te va primi înapoi peste câțiva ani”*, nici: *„El te va primi înapoi după ce vei îndrepta cutare și cutare lucru.”* Nu, ci el i-a spus: *„Domnul îți iartă păcatul!”* Aleluia! Aceasta nu a luat foarte mult, prieteni.

Fratele Branham era undeva și vorbea cu o femeie. Nu-mi amintesc dacă era un rând de rugăciune sau nu. El a văzut visul femeii în care ea umbla pe un nisip alb și simțea că s-a îndepărtat de Domnul, dar voia să se întoarcă înapoi. Fratele Branham i-a spus că a văzut visul ei și i l-a relatat, după care a întrebat-o:

„Este adevărat ce ți-am relatat?”

„Da”, a răspuns ea.

„Dorești să te
întorci înapoi la Domnul?”

„Da.”

„Acum ești înapoi.” Aleluia!

De ce? Pentru că aceasta este linia Seminței. Aceasta este linia pentru care a fost înjunghiat Mielul înainte de întemeierea lumii, arătând spre clipa în care Hristos urma să vină în dimensiunea aceasta, într-o manifestare firească și să-și verse Sângele firesc ca să plătească prețul. Acest principiu era deja așezat aici, iar când David s-a pocăit, Natan i-a spus: „El ți-a iertat păcatul!” Vă puteți imagina? Pentru noi, oamenii, lucrurile acestea nu au nici un sens, este ca și cum nu s-a făcut dreptate, dar dreptatea este Mielul care a murit. De ce

ar fi trebuit să plătească David un preț în pocăința sa? De ce ar fi trebuit să câștige îndepărtarea păcatului său, micșorând astfel prețul plătit prin vărsarea Sângelui? Așadar, dacă el ar fi adăugat rugăciuni pe rozarii, dacă ar fi adăugat o perioadă de timp în care ar fi trebuit să fie un băiat bun înainte de a-i fi iertat păcatul, ar fi scăzut din prețul care a fost plătit la Calvar. Ar fi micșorat faptul că Dumnezeu a avut un preț pe care l-a plătit înainte de întemeierea lumii, știind că El va ierta tot păcatul de la Adam și Eva înapoi, din pricina prețului atât de scump care a fost plătit. Cum am putea adăuga ceva la acest preț? Dacă cineva ar plăti o cauțiune de sute de mii de dolari pentru voi, iar voi ați spune: „Lasă-mă să te ajut, pentru că am și eu doi cenți ai mei.” Este rușinos! „Păstrează-ți banii. Tu nu poți face nimic, pentru că totul a fost deja plătit. Nu încercați să devalorizați ceea ce s-a petrecut, spunând: „Când mă voi purta bine, când voi face mai bine, când voi ajunge într-o poziție mai bună, mă voi pocăi, iar Dumnezeu mă va ierta.”

Pocăiți-vă pur și
simplu din inimă.

„Ai alunecat, dar

dorești să te întorci, nu-i așa?”

„Da.”

„Te-ai întors acum.”

Sunt atât de bucuros
că profetul nu a spus: „Asigură-te că vei veni la biserică la fiecare serviciu!
Să nu pierzi niciunul! Roagă-te și citește Biblia zilnic. Continuă să te predai
și Dumnezeu va spăla într-o zi acel păcat.” Dacă El ar fi spus așa ceva, noi am
fi implicați tot timpul în programe bisericești și nu am ști niciodată dacă
suntem în ordine cu Dumnezeu.

Noi nu putem face
nimic ca să plătim prețul pentru păcatul nostru. Mai există o altă latură a
acestui fapt și anume, mâna pedepsitoare a Domnului prin care ar trebui să
plătim un preț pentru fiecare păcat. Dar noi nu putem face nimic ca să plătim
prețul răscumpărării noastre, nu putem adăuga nimic la ceea ce a fost plătit ca
să fim curățați și eliberați de păcat. Voi nu puteți să-L ajutați să plătească,
dar în calitate de Tată bun, El se va asigura că sunteți muștrați și pedepsiți
pentru tot ceea ce ați făcut rău ca și copiii ai lui Dumnezeu. David a fost
pedepsit, și la fel Bat-Şeba, dar aceasta nu are nimic a face cu răscumpărarea
sau cu mântuirea voastră.

Astfel, noi trebuie să
tragem o linie clară și să spunem: „Dacă voi suferi din pricina faptelor mele,
aceasta nu are nimic a face cu mântuirea sau răscumpărarea mea.” Noi sunteți
curățiți prin Sângele lui Isus Hristos și suntem curați, suntem Mireasa curată,
fără păcat și fără pată a lui Isus Hristos, iar unii dintre noi, suntem Mireasa
curată, fără păcat și fără vină a lui Isus Hristos, dar încă suferim
consecințele păcatului nostru. Cum poate fi adevărat acest lucru? Este
adevărat, prieteni. Voi puteți fi pedepsiți ca și copiii, ca și ființe umane

suferiți legea care spune: „culegi ceea ce semeni”, acest lucru fiind valabil în timpul vieții voastre firești, dar nu este legat de mântuirea voastră, de răscumpărarea voastră. Faptul că suferiți consecințele păcatului vostru în fiecare zi a călătoriei voastre pământești, nu va schimba destinația voastră finală. Poate ați săvârșit păcate cumplite, îngrozitoare, pe care nu le puteți șterge; poate există lucruri pe care le-ați făcut în trup și pe care nu le puteți șterge. Voi puteți fi neprihăniți, dar în viața aceasta nu veți mai putea lua sămânța virgină care a fost dată. Sunt lucruri pe care nu le veți mai putea schimba niciodată în viața aceasta, dar ele nu au nimic a face cu destinația voastră veșnică. Nu are nimic a face cu apartenența voastră, cu cine sunteți în calitate de fiu sau fiică a lui Dumnezeu, prețul care a fost plătit sau răscumpărarea voastră la Calvar, nu au nimic a face cu aceasta. Toate acestea fac parte doar din călătoria noastră pământească. Poate suferiți consecințele păcatului, dar nu vă lăsați descurajați. Dacă încă mai suferim consecințe din cauza lucrurilor greșite pe care le-am făcut când nu credeam, nu aceasta este identitatea noastră. Noi ne identificăm cu Calvarul, cu un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, ca răscumpărați ai Săi.

Uneori ne gândim:

„Douăzeci de ani de păcat, douăzeci de ani de pedeapsă.” Aceasta este ceea ce face omul, dar Dumnezeu are un alt fel de lucrare. Uneori, noi ne predăm viața Lui și ne supunem Lui, iar El ne duce prin acei ani de pedeapsă mai repede decât ne-am putea imagina vreodată.

Să mergem mai departe.

„Dar, pentru că ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească săvârșind fapta aceasta, fiul care ți s-a născut va muri.” (2 Samuel 12.14).

Vedeți, au existat consecințe.

„Și Natan a plecat acasă. Domnul a lovit copilul pe care-l născuse lui David nevasta lui Urie și a fost greu bolnav.

David s-a rugat lui Dumnezeu pentru copil și a postit și, când a venit acasă, toată noaptea a stat culcat pe pământ.

Bătrânii casei au stăruit de el să se scoale de la pământ, dar n-a voit și n-a mâncat nimic cu ei.

A șaptea zi, copilul a murit. Slujitorii lui David s-au temut să-i dea de veste că a murit copilul. Căci ziceau: „Când copilul trăia încă, i-am vorbit, și nu ne-a ascultat. Cum să îndrăznim să-i spunem: ‘A murit copilul’? Are să se întristeze și mai mult.”

David a băgat de seamă că slujitorii lui vorbeau în șoaptă între ei și a înțeles că murise copilul. El a zis slujitorilor săi: „A murit copilul?” Și ei au răspuns: „A murit.”

Atunci, David s-a sculat de la pământ. S-a spălat, s-a uns și și-a schimbat hainele, apoi s-a dus în Casa Domnului și s-a închinat. Întorcându-se acasă, a cerut să i se dea să mănânce și a mâncat.

Slujitorii lui i-au zis: „Ce înseamnă ceea ce faci? Când trăia copilul, posteai și plângeai, și acum, când a murit copilul, te scoli și mănânci!”

El a răspuns: „Când trăia copilul, posteam și plângeam, căci ziceam: ‘Cine știe dacă nu Se va îndura Domnul de mine și dacă nu va trăi copilul?’

Acum, când a murit, pentru ce să mai postesc? Pot să-l întorc în viață? Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine.” (v. 15-23).

Acest pasaj din
Scriptură este foarte interesant.

Dacă studiem

Scriptura, vedem că în Hebron s-au născut șase fii. Apoi, s-au unit împărățiile și ei s-au mutat în Ierusalim. Dacă citim, vedem că nu există nicio consemnare care să arate că în Ierusalim, David a mai avut vreun fiu până la acesta. Acesta este primul loc în care vedem că lui David i s-a născut un fiu. Fiii care i s-au născut lui David în Hebron au fost numărați, dar nu au fost numărați din nou în Ierusalim. Biblia nu spune în ce ordine s-au născut și nici cum au venit, dar putem vedea că acesta a fost al șaptelea copil care i s-a născut lui David. Al șaptelea fiu i s-a născut din curvia cu Bat-Şeba și a murit în ziua a șaptea, după ce a fost blestemat de Natan. Credeți că aceasta are ceva de-a face cu a șaptea epocă a bisericii? Este posibil. Al șaptelea fiu a murit în ziua a șaptea după ce a fost osândit de Natan.

Fratele Branham a
spus că a fost doar un bebeluș. David s-a rugat pentru el, dar copilul a murit.

În „**Epoca
Bisericii Filadelfia**” din Cartea epocilor bisericilor, citim:

*„Nu numai că
această epocă se revarsă în ultima epocă, ci ultima epocă este din multe puncte
de vedere o continuare a celeia de-a șasea epoci.”*

Așadar, au existat
șase fii în Hebron, iar a șaptea epocă nu este decât o continuare a celei de-a

șasea epoci pentru că ceva nou trebuie să fie stabilit după a șaptea. Deci, nu este decât o trecere în a șaptea epocă.

Ascultați mai departe:

„În epoca a șaptea (o epocă foarte scurtă) – acest copil nu a trăit decât o scurtă perioadă de timp.

„...tot răul fiecărei epoci se unește pentru o lucrare rapidă, și cu toate acestea, avem întreaga realitate a Rusaliilor.”

În mesajul „**Edenul Satanei**”, citim:

„Epoca bisericii Laodicea este Epoca bisericii rusalistice pentru că este ultima epocă a bisericii.”

În **leHoVaH-Jireh**”, fratele Branham spune din nou:

„Noi vedem că epoca bisericii rusalistice, din zilele din urmă, este epoca bisericii Laodicea.”

Noi înțelegem că

epoca bisericii Laodicea, ultima epocă a bisericii, este epoca bisericii rusalistice, penticostale.

Aici ajungem la cel de-al șaptelea fiu, care urma să moară în ziua a șaptea.

Să citim din „**Singurul loc de închinare ales de Dumnezeu**”, din anul 1965:

„Vă amintiți cum tocmai am trecut prin Epocile bisericilor? Mesagerul epocii a venit întotdeauna la sfârșitul epocii precedente. Sfârșitul epocii rusalistice, a dat naștere Răpirii Miresei.”

Ați înțeles aceasta?

„Sfârșitul epocii luterane a dat naștere epocii wesliene. Sfârșitul epocii wesliene a dat naștere Rusaliilor. Sfârșitul epocii rusalistice a dat naștere Mesajului acum.”

Mai sus, fratele

Branham a spus: „Sfârșitul epocii rusalistice, a dat naștere Răpirii Miresei,” dar aici a spus: „Sfârșitul epocii rusalistice a dat naștere Mesajului acum.” Ce este Răpirea Miresei? Mesajul.

„Este chiar aici, exemplificat de-a lungul Scripturii. În Biblie nu există nici un verset care să nu se lege cu altul. Înțelegeți? Toate aceste tipuri. Eu nu am educație, dar Îl am pe Duhul Sfânt care îmi arată printr-un alt canal care mă învață de la natură; iar Acesta este Cuvântul. Trebuie să fie Cuvântul, prin care El Își

aduce fĂgĂduinĂa.”

În mesajul „**SĂmĂnĂa nu va moșteni împreună cu pleava**”, citim:

„Pleava seamĂnĂ mai mult cu SĂmĂnĂa, mai mult decĂt pistilul, mai mult decĂt tulpina, dar ei nu au fost decĂt purĂtori ai seminĂei. VedeĂi, Luther s-a organizat, iar tulpina a murit; Wesley s-a organizat, iar pistilul a murit; pentecostalii s-au organizat, pleava a murit. Dar acum vine la suprafaĂĂ SĂmĂnĂa. Voi nu puteĂi merge mai departe de SĂmĂnĂa.”

În „**Unirea invizibilĂ a Miresei lui Hristos**”, scrie:

„Pentecostalii s-au uscat și au murit, ca și Luther, Wesley și ceilalĂi.”

Așadar, fratele Branham a spus foarte clar cĂ sistemul denominaĂional pentecostal este mort, a murit. A murit ca sĂ dea naștere SeminĂei, ca sĂ aducĂ la suprafaĂĂ urmĂtorul stadiu care este „din nou Ănapoi la ViaĂĂ”, Ănapoi la Bobul original care a cĂzut Ăn pĂmĂnt.

Aș vrea sĂ ne Ăntoarcem și sĂ mai citim ceva pentru cĂ acesta este al șaptelea fiu.

Tot Ăn **Unirea invizibilĂ**” citim:

„Dacă voi v-ați unit cu Hristos și încă mai sunteți căsătoriți cu o denomi-națiune, sunteți o curvă. Sunteți o Laodicea.”

Acesta este felul în care s-a născut al șaptelea fiu. Bat-Șeba era căsătorită cu hetitul, dar s-a unit cu David și au zămislit cel de-al șaptelea fiu, care s-a născut altfel. Dar profetul Natan a pus asupra aceluia fiu un blestem, iar după ce a făcut aceasta, copilul a murit în cea de-a șaptea zi. Aceasta ne face să privim și să spunem: „Ce urmează?” Vă spun eu: Urmează Solomon. Urmează Hristos. După moartea celui de-al șaptelea copil în ziua a șaptea, s-a croit o cale pentru venirea lui Solomon.

Biblia este desăvârșită!

Acum aș vrea să fim atenți la un verset, iar pentru aceasta, aș vrea să ne întoarcem să citim din 2 Samuel 12.22-23:

„El a răspuns: „Când trăia copilul, posteam și plângeam, căci ziceam: ‘Cine știe dacă nu Se va îndura Domnul de mine și dacă nu va trăi copilul?’

Acum, când a murit, pentru ce să mai postesc? Pot să-l întorc în viață? Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine.”

Copilul acela nu a fost pierdut. Penticostalii adevărați care s-au ridicat cu ocazia Rusaliilor nu s-au pierdut, cei născuți din nou sub acea epocă sunt salvați, sunt bine, dar organizația penticostală a murit ca să croiască o cale pentru Solomon, pentru că David a spus: *„Eu mă voi duce la el, dar el nu se va*

întoarce la mine."

Cine a fost David? O

Sămânță a lui Dumnezeu. Și unde s-a dus după moartea sa? În sânul lui Avraam, acesta fiind un loc de siguranță, un loc al mântuirii dovedind că fiul care a murit a fost salvat.

Fratele Branham a

spus același lucru în **Întrebări și răspunsuri** din anul 1961. El vorbea despre Saul pe care l-a chemat pe Samuel prin vrăjitoarea din Endor:

„El i-a spus

Cuvântul Domnului. A spus: „Mâine vei muri în bătălie, iar Ionatan, fiul tău, va muri odată cu tine.” Și a mai spus: „Mâine seară, pe la vremea aceasta, vei fi cu mine.” Dacă Saul a fost pierdut, atunci și profetul Samuel a fost pierdut. Acesta este fundamentalism; înțelegeți de ce este numit așa. El a spus: „Mâine seară pe la ora aceasta, vei fi cu mine.” Vedeți? Dacă Saul a fost pierdut, a fost pierdut și Samuel pentru că ambii s-au aflat în același loc.”

Dacă privim la viața

lui Saul, ca împărat, a fost neascultător de profet, de Dumnezeu, a fost rău și rebel. Dar el a făcut parte din registrul din Cartea Vieții Mielului, iar când a murit, a mers în același loc de odihnă în care a mers Samuel. Astfel, fratele Branham a spus: *„Dacă Saul este pierdut, este pierdut și Samuel”*, pentru că amândoi ar fi mers în locul celor pierduți, nu în sânul lui Avraam.

De ce postea David?

Pentru că voia ca Dumnezeu să-l salveze pe acest al șaptelea fiu. El dorea ca acel copil să fie salvat în perioada aceea de șapte zile. *„Salvează-l, salvează-l, ține-l viu!”*, dar Dumnezeu l-a luat. Această epocă penticostală a murit, iar după ce a murit, el a înțeles că totul avea să fie bine. În timpul

cât a fost viu, el a crezut că va fi salvat, dar după ce a murit, a spus că nu-l mai putea aduce înapoi din morți, dar „*într-o zi voi merge la el*”, dovedind că a fost salvat.

Această Biblie este desăvârșită! Ziua a șaptea nu este decât o continuare a celei de-a șasea. Șase fii născuți, apoi mutarea la Ierusalim unde s-a născut cel de-al șaptelea fiu, din Bat-Șeba. Dar acesta s-a născut într-un fel greșit pentru că încă nu murise părerea denominațională, iar pentecostalii s-au organizat. Dar urma să se schimbe ceva.

David a luat-o de soție, copilul s-a născut, Natan a demascat păcatul, el s-a pocăit, păcatul a fost iertat, dar copilul a fost blestemat și a șaptea zi a murit.

După moartea copilului, Biblia spune:

„David a mângâiat pe nevastă-sa Bat-Șeba, a intrat la ea și s-a culcat cu ea. Ea a născut un fiu, pe care l-a numit Solomon și care a fost iubit de Domnul.” (v. 24).

Ne întrebăm: „Cum?”

Vă puteți imagina cum ar fi să citim aceste lucruri fără să avem înțelegerea Mesajului, fără să-l fi auzit pe fratele Branham predicând despre ele? Totul s-ar rezuma la curvie, trădare, minciuni, amăgire și crimă, iar copilul născut în urma aceste idile, a fost lovit de Domnul și a murit.

Următorul lucru care

s-a întâmplat după aceea este că David a intrat la Bat-Șeba, numai că de data aceasta, situația ei era schimbată. Acum era ceva diferit în legătură cu ea:

Bat-Şeba nu mai era căsătorită cu denomiñaunea. Hetitul era mort, iar când David a intrat la ea ca s-o mângâie după moartea celui de-al şaptelea fiu, ea era soña lui. Ei fuseseră uniți în căsătorie. Astfel, el a intrat la ea ca s-o mângâie pentru moartea acelu fiu, iar ea a rămas însărcinată și l-a născut pe Solomon, cuvintele scrise aici fiind minunate: „...pe care l-a numit Solomon, și care a fost iubit de Domnul.”

Aceasta înseamnă că Solomon a fost al optulea fiu, și el a fost născut în Ierusalim, nu în Hebron. A fost primul fiu viu din Ierusalim.

„El l-a încredințat în mâinile prorocului Natan și Natan i-a pus numele Iedidia (Iubitul Domnului), pentru Domnul.”

Cuvântul „Iedidia”

înseamnă „Iubit de IaHVeH”. Aşadar, David l-a numit „Solomon” adică „Pace”, și vedem că acest nume a venit de la Domnul Însuși. David l-a numit Solomon și l-a trimis la prorocul Natan, la același profet care l-a blestemat pe cel de-al şaptelea fiu și a pronunțat nimicirea sa, dar de data aceasta, tot el l-a numit pe cel de-al optulea fiu „Iubitul Domnului”.

Profetul care a osândit

cea de-a şaptea epocă, epoca penticostală, este cel care a arătat spre Mireasă și a spus: „Aceasta este Preaiubita Lui.” Același profet, de fapt Domnul prin profetul Său, l-a numit pe al optulea fiu, „Iedidia”, adică „Iubitul Domnului.” Pentru mine, ceea ce este important în poveste, marele impact, este când înțelegem cine a fost Solomon. Solomon nu a fost un alt fiu; David nu a spus: „Domnul a fost bun cu mine și mi-a dat un fiu”, nu. Acela era Solomon, nu un fiu oarecare, era cel care urma să urce pe tron, cel care a zidit Templul și care a stabilit împărăția, aducând Israelul în Epoca de aur, într-un simbol al Mileniului, când în jur a fost pace, vrăjmașii lor le plăteau tribut și erau respectați între toate națiunile din lume. Ei au avut un conducător înzestrat

cu o înțelepciune mai mare decât a oricărui om care a trăit vreodată, preumbrindu-L în mod desăvârșit pe Isus Hristos. Acesta este fiul care s-a născut (Când?) după ce al șaptelea fiu a murit în a șaptea zi.

Noi trebuie să luăm exemplul lui David. Cât timp a trăit copilul, el a încercat, s-a rugat, a postit, dar când a murit, a spus: „Eu nu-l pot aduce înapoi.”

Noi nu mai putem aduce înapoi acea trezire pentecostală; nu mai putem aduce înapoi epoca pentecostală. Noi vom merge la ei, dar ei nu mai pot veni la noi.

Acum să ne îndreptăm atenția spre al optulea fiu.

Fratele Branham a spus în mesajul „**Regina din Sud**”:

„Dumnezeu l-a ridicat pe Solomon ca un simbol al lui Hristos, un fiu al lui David, și i-a dat un dar.”

Solomon a avut multe titluri. El a fost „fiul lui David”, dar a fost și „fiul lui Dumnezeu”, pentru că Dumnezeu a spus: „El va fi fiul meu, iar Eu voi fi Tatăl lui.” Așadar, „fiul lui David”, „fiul lui Dumnezeu”, „prințul păcii”. Numele lui a fost „Pace”, simbolul desăvârșit al lui Hristos.

În mesajul „**Semne biblice ale timpului**” din anul 1964, citim:

*„Dumnezeu i-a dat
lui Solomon un dar, și toată biserica, toți l-au crezut. Acela a fost un
Mileniu pentru evrei. Acela a fost Mileniul Vechiului Testament, în zilele lui
Solomon, o umbră a Mileniului care va veni. Epoca de aur a evreilor!”*

În **„Dovedind
Cuvântul Său”** din anul 1964, scrie:

*„Ne gândim la
Solomon în marele Mileniu al evreilor, când nici o națiune nu a îndrăznit să se
atingă de ei, iar acel mare dar al lui Dumnezeu s-a regăsit în profet, care a
făcut cunoscute reginei din sud toate tainele inimii ei și nu a rămas nimic
ascuns. Marea epocă, simbolizând și arătând că exista o mare Epocă ce urma să
vină.”*

Aici vedem marea
importanță a lui Solomon. Dar aș vrea să mai privim un alt tablou al lui
Solomon.

Există o enumerare
ciudată a fiilor care au fost născuți în Ierusalim. Să mergem puțin în 2
Samuel 5,13-16 și să privim la aceasta:

*„David și-a mai
luat țiiitoare și neveste din Ierusalim după ce a venit din Hebron și i s-au
născut iarăși fii și fiice.*

*Iată numele celor ce
i s-au născut la Ierusalim: Șamua, Șobab, Natan, Solomon,*

*Ibhar, Elişua, Nefeg,
Iafia,*

*Elişama, Eliada şi
Elifelet."*

Acestea sunt numele,
dar ceea ce este interesant este că Solomon este al patrulea în această
înşiruire. Biblia nu spune că el a fost al patrulea. Când sunt enumeraţi primii
şase, Biblia spune: „*Primul a fost..., al doilea a fost...*” dar aici,
putem vedea doar numele lor, iar Solomon a fost al patrulea.

Acum vom merge în 1
Cronici capitolul 3.1-5, ca să vedem din nou această aranjare. Ceea ce trebuie să
ştim, în primul rând, este
faptul că Biblia nu greşeşte.

*„Iată fiii lui
David care i s-au născut la Hebron: Întâiul născut: Amnon, cu Ahinoam din
Izreel; al doilea: Daniel, cu Abigail din Carmel;*

*al treilea: Absalom,
fiul Maachei, fata lui Talmai, împăratul Gheşurului; al patrulea: Adonia, fiul
Haghitei;”*

Vedeţi cât de
specific sunt enumeraţi aici?

*„al cincilea:
Şefatia, cu Abital; al şaselea: Itream, cu nevastă-sa Eglă.*

*Acești șase i s-au
născut la Hebron. El a domnit acolo șapte ani și șase luni, iar la Ierusalim a
domnit treizeci și trei de ani.*

*Iată cei ce i s-au
născut la Ierusalim: Șimea, Șobab, Natan și Solomon, patru, cu Bat-Șeba, fata
lui Amiel..."*

Aici îi regăsim din
nou pe fiii lui David, primii șase fiind numiți în ordine: 1, 2, 3, 4, 5 și 6.
Apoi, ajungem în Ierusalim și vedem numele celor care s-au născut aici, primii
patru fiind născuți de Bat-Șeba, iar Solomon a fost al patrulea.

Întrebarea

care se ridică este: Solomon a fost al patrulea născut? Nu se poate. David a
intrat la Bat-Șeba când ea era căsătorită cu hetitul. Ea a rămas însărcinată,
iar când soțul ei a fost ucis, David a luat-o de soție. Copilul s-a născut și a
murit, iar după moartea lui, David a intrat la Bat-Șeba ca s-o mângâie, iar ea
a rămas însărcinată și l-a născut pe Solomon. Solomon a fost al optulea născut
și al doilea fiu pe care l-a avut David cu Bat-Șeba, primul care a fost
legitim. Atunci de ce face Biblia această enumerare? Ea numește fiii născuți în
Ierusalim, dar nu în ordinea nașterii lor. Dacă mergem mai departe, vom găsi
alte nume:

*„...Ibhar,
Elișama, Elifelet,*

Noga, Nefeg, Iafia,

*Elișama, Eliada și
Elifelet, nouă.*

Aceștia sunt toți

fiii lui David, afară de fiii țiitoarelor. Și Tamar era sora lor.” (v.6-9).

Fiii concubinelor

nici măcar nu sunt pomeniți. Vedeți, David a ajuns la Ierusalim, iar Biblia a încetat să-i mai pună fiii în ordine, ci spune pur și simplu: „Aceștia patru sunt ai Bat-Șebei, iar ceilalți sunt născuți de alte mame, ale căror nume nici măcar nu sunt menționate.

Aici este ceva

interesant și de fiecare dată când Biblia face aceasta, mă face să mă minunez. Ea nu spune nicăieri că Solomon a fost al patrulea născut al Bat-Șebei, ci este evident faptul că a fost al doilea născut al ei, dar primul fiu născut legitim. Atunci de ce este pus al patrulea?

Să ne întoarcem la

Peceți. De ce Solomon este menționat al patrulea în Peceți? Pentru că el este descoperit în Pecetea a patra, sub ungera vulturului, ca biruitor al Antihristului. Antihristul și-a făcut apariția în patru stadii, sub primii patru călăreți, ca să se întruchipeze într-un papă și să ia autoritatea pe pământ, după care este nimicit și pământul distrus. Apoi, vine Hristos, simbolizat de Solomon, ca să-și ia Împărăția și să-l nimicească pe Antihrist în al patrulea stadiu al său, prin patru ungeri, prin patru stadii ale epocilor bisericilor.

Așadar, Solomon este

al patrulea în șirul enumerat aici pentru că numărul „patru” este numărul izbăvirii. „Patru” este și numărul lui Iuda. Vedeți, totul este așezat în ordine, dar când s-a ajuns la Ierusalim, a existat o schimbare totală a limbajului, așa că nici măcar nu ni se spune cine este primul sau cine este al doilea. Aici, Solomon apare al patrulea, dar el nu este al patrulea. Totuși, este pus al patrulea pentru că el a fost izbăvitorul. El l-a simbolizat pe Hristos, iar noi am învățat în epocile bisericilor că există patru stadii prin

care ajungem din nou înapoi la Sămânță. Ce va face acea Sămânță? Aceasta este Sămânța care va sta pe scaunul de domnie al lui David.

Acum aș vrea să mergem la 1 Împărați capitolul unu. Acesta sunt momentele în care intrăm într-un studiu biblic și este ceea ce-mi place, pentru că Dumnezeu începe să pună cap la cap piesele din puzzle.

„Împăratul David era bătrân, înaintat în vârstă; îl acopereau cu haine și nu se putea încălzi.” (v. 1).

David era bătrân, pe punctul să moară, și urma să aibă loc o schimbare a epocii.

„Adonia, fiul Haghitei, s-a semețit până acolo încât a zis: „Eu voi fi împărat!” Și și-a pregătit care și călăreți și cincizeci de oameni care alergau înaintea lui.

Tatăl său nu-l muștrase niciodată în viața lui zicând: „Pentru ce faci așa?” Adonia, de altfel, era foarte frumos la chip și se născuse după Absalom.

El a vorbit cu Ioab, fiul Țeruiei, și cu preotul Abiatar, și aceștia au trecut de partea lui.

Dar preotul Țadoc, Benaia, fiul lui Iehoiada, prorocul Natan, Șimei, Rei și vitejii lui David n-au fost cu Adonia.

Adonia a tăiat oi, boi și viței grași lângă piatra lui Zohelet, care este lângă En-Roguel, și a poftit pe toți frații lui, fiii împăratului, și pe toți bărbații lui Iuda din slujba împăratului.” (v. 5-9).

David era tot mai slab în putere, fiindcă era foarte bătrân, iar ei îl acopereau cu haine ca să se poată încălzi. Când era pe patul de moarte, Adonia s-a înălțat pe sine și a pășit în față. Aici este un indiciu mare care ne spune că acesta este Antihristul. Aceasta este natura lui Lucifer, care s-a înălțat pe sine. Adonia s-a înălțat pe sine. Tatăl său nu l-a pus niciodată în poziția aceea și nici altcineva nu l-a înălțat, ci s-a înălțat singur.

Dacă ne vom întoarce și vom citi în 2Samuel și în Cronici, vom vedea că Adonia a fost al patrulea fiu al lui David, care s-a născut în Hebron. Ce este important în legătură cu aceasta?

Antihristul a ieșit în față în al patrulea stadiu, sub calul gălbui. Nu în primul. Întâiul născut al lui David, Amnon, și-a violat sora, iar Absalom l-a ucis, el fiind ucis la rândul lui de Ioab. Nu știm ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea fiu pentru că nu este menționat niciodată nimic despre el, ci tot ce știm este că a fost născut de Abigail și a fost numit după tatăl său. Apoi, ajungem la cel de-al patrulea născut, Adonia, iar Adonia, Antihristul s-a înălțat pe sine. Cum știm că el este Antihristul? Adonia a încercat să ia tronul înainte să ajungă acolo Solomon, iar Antihristul încearcă să ia tronul în Edenul Satanei, înainte s-o facă Hristos. Dar va fi nimicit și Solomon se va urca pe tron. Aceasta este ceea ce ne spune această poveste. Aici vedem bătălia celor patru; cei patru fii ai lui David, cele patru stadii ale duhului antihrist, au fost bulversate de intrarea în scenă a lui Solomon. Ceea ce a urmat a fost o luptă în care Solomon a câștigat tronul, iar Adonia l-a pierdut.

Vedeți, Pecetele ne descoperă toate aceste lucruri încurcate din Biblie. Ele sunt acolo, au fost așezate acolo, iar Hristos a deschis toate aceste lucruri prin fratele Branham, prin slujba lui.

Să mergem mai departe
la versetul 15.

Aici prorocul Natan a mers la Bat-Şeba. Aceasta a fost partea interesantă pentru mine. Adonia s-a înălțat pe sine, a luat scaunul de domnie și ni se spune că el era omul potrivit. Numele mamei sale înseamnă „Sărbătorire”, iar el a luat tronul prin amăgire. Adonia a pășit în față, a înjunghiat boii, a invitat pe toată lumea și i-a hrănit pe toți, era o mare petrecere și totul urma să fie minunat: „Iată că vine un om al păcii, vă voi binecuvânta”. Dar Solomon urma să fie un om al judecării, care avea să scape biserica de toate duhurile. Adonia era un om excelent, care s-a înălțat pe sine, a dat o petrecere mare și spunea că totul va fi bine: „Fiți alături de mine fiindcă eu vă voi hrăni, vă voi binecuvânta și totul va fi bine, sub semnul fiarei: „Ne vom uni și totul va fi bine sub sistemul fiarei.”

Solomon era acolo, dar stătea liniștit. El nu fusese invitat la petrecere, dar era acolo și era un om matur. El stătea acolo și nu spunea nimic, dar profetul Natan a mers la Bat-Şeba.

Acum ne întoarcem din nou la profet și la Mireasă. Profetul a mers la Bat-Şeba și i-a spus: „Nu ai tu o făgăduință din partea împăratului? Nu ți-a făgăduit el că Solomon va sta pe acest tron?” Profetul a venit ca să-i amintească Bat-Şebelei de făgăduința care i-a fost dată. Fără îndoială, Bat-Şeba auzise ce făcuse Adonia pentru că se vorbea în împărăție. Poate ea nu a știut ce să facă în legătură cu aceasta, dar

prorocul Natan a venit să-i amintească de făgăduința pe care i-o dăduse împăratul și anume că „copilul născut de tine va sta pe scaunul de domnie.” Amin! Astfel, profetul i-a zis: „Intră la împărat și voi intra și eu; vom merge amândoi la el.”

*„Bat-Șeba s-a dus
în odaia împăratului. El era foarte bătrân; și Abișag, Sunamita, îi slujea.*

*Bat-Șeba s-a plecat
și s-a închinat înaintea împăratului. Și împăratul a zis: „Ce vrei?”*

*Ea i-a răspuns:
„Domnul meu, tu ai jurat roabei tale pe Domnul Dumnezeuul tău...” (v.15-17).*

Aceasta nu a fost o promisiune oarecare, ci ea Îl avea pe „Așa vorbește Domnul”. Nu a fost ceva ce i-a spus David din dragoste: „Voi face ceva special pentru tine, îți voi cumpăra o rochie”, nu! Aceasta a fost „Așa vorbește Domnul!”

*„Ea i-a răspuns:
„Domnul meu, tu ai jurat roabei tale pe Domnul Dumnezeuul tău, zicând: ‘Solomon, fiul tău, va împărăți după mine și va ședea pe scaunul meu de domnie.’*

*Și acum, iată că Adonia
împărătește! Și tu nu știi, împărate, domnul meu!*

*El a înjunghiat boi,
viței grași și oi în mare număr și a poftit pe toți fiii împăratului, pe
preotul Abiatar și pe Ioab, căpetenia oștirii, dar pe robul tău Solomon nu l-a
poftit.*

*Împărate, domnul meu,
tot Israelul are ochii îndreptați spre tine, ca să-i faci cunoscut cine va
șede pe scaunul de domnie al împăratului, domnului meu, după el.” (v. 17-20).*

Aici a fost o
perioadă de tăcere. Împăratul nu a spus nimic. A fost un fel de zvon care circula
în aer: „Cine va conduce această lume?” Și se părea că va ajunge în mâinile lui
Adonia. Toate lucrurile arătau aceasta. Dar Adonia a avut o problemă, aceasta
fiind că un profet i-a amintit Miresei Împăratului că Ea avea o făgăduință.
Astfel, ea a mers la împărat cu „Așa vorbește Domnul.” Tu mi-ai spus:
„Antihristul nu va stăpâni, ci va exista un Conducător, Hristos!”

Care a fost problema
lui Adonia? Problema nu a fost Solomon pentru că el nu a făcut nimic. Problema
a fost Bat-Șeba pentru că ea a strigat spre împărat și i-a adus aminte. Ea îl
avea pe „Așa vorbește Domnul!” Noi suntem cea mai mare problemă pe care o are
Antihristul. De aceea, el nu poate avea putere deplină până când nu pleacă
Mireasa. El nu poate avea cale liberă până când nu pleacă Ea, pentru că Mireasa
ține totul pe loc.

Dacă citim mai
departe, vedem că Natan vine înăuntru și îi spune împăratului același lucru,
după care ajungem la versetul 28:

*„Împăratul David a
răspuns: „Chemați-mi pe Bat-Șeba.” Ea a intrat și s-a înfățișat înaintea
împăratului.*

*Și împăratul a jurat
și a zis: „Viu este Domnul, care m-a izbăvit din toate necazurile,*

că, așa cum am jurat

pe Domnul Dumnezeu lui Israel, zicând: 'Fiul tău Solomon va împărăți după mine și va ședea pe scaunul meu de domnie în locul meu', așa voi face azi."

Bat-Şeba s-a plecat

cu fața la pământ și s-a închinat înaintea împăratului. Și a zis: „Trăiască pe vecie domnul meu, împăratul David!” (v. 28-31).

Împăratul urma să-și
țină Cuvântul!

Acum să mergem puțin

înapoi pentru că există ceva mult mai minunat decât toate acestea.

Să mergem la

împăratul David, după unirea împărăției sale, după cei șapte ani și șase luni petrecuți în Hebron. După acest timp a existat o unire a împărăției, el s-a mutat la Ierusalim și și-a stabilit împărăția aici. Apoi, David a avut dorința de a zidi o cadă Domnului. Aceasta s-a întâmplat înainte de întâmplarea cu Bat-Şeba. Imediat după ce a ieșit din Hebron și s-a mutat în Ierusalim, el a dorit să zidească o casă Domnului.

Aici sunt niște

lucruri interesante pe care i le-a spus Domnul. Să mergem în 2 Samuel 7.1-17, ca să le vedem:

„Când a locuit

împăratul în casa lui și când i-a dat odihnă Domnul, după ce l-a izbăvit de toți vrăjmașii care-l înconjura,

a zis prorocului

Natan: „Iată! Eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort.”

Natan a răspuns

împăratului: „Du-te și fă tot ce ai în inimă, căci Domnul este cu tine.”

Prorocul Natan i-a

spus lui David că era o idee bună să-i zidească o casă Domnului, dar după aceea, Domnul l-a trimis înapoi la David ca să-i spună să se oprească și să nu facă aceasta.

Fiți atenți ce i-a

spus El în versetul 12. Aici Domnul îi vorbește lui David:

„Când ți se vor

împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția.

El va zidi Numelui

Meu o casă și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui.

Eu îi voi fi Tată și

el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nuiă omenească și cu lovituri omenești;

dar harul Meu nu se

va depărta de la el, cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta.

Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.»”

Natan a spus lui David toate aceste cuvinte și toată vedenia aceasta.”

Așadar, Domnul i-a spus lui David că după plecarea sa, El va ridica în locul lui o sămânță care va sta pe scaunul său de domnie „și el Îmi va zidi o casă.” Aceasta a fost profeția.

În 1 Cronici 22.6:
citim:

„David a chemat pe fiul său Solomon și i-a poruncit să zidească o casă Domnului Dumnezeului lui Israel.”

Când David a repetat aceeași profeție lui Solomon, fiul său, el știa că Solomon urma să fie uns ca împărat, pentru că Dumnezeu îi spusese deja prin prorocul Natan că sămânța lui va sta pe tronul său și Îi va zidi o casă Domnului.

Aici David a început să-i spună aceeași poveste lui Solomon:

„David a zis lui Solomon: „Fiul meu, aveam de gând să zidesc o casă Numelui Domnului Dumnezeului

meu.

Dar cuvântul Domnului

mi-a vorbit astfel: 'Tu ai vărsat mult sânge și ai făcut mari războaie, de aceea nu vei zidi o casă Numelui Meu, căci ai vărsat înaintea Mea mult sânge pe pământ.

Iată că ți se va naște

un fiu, care va fi un om al odihnei și căruia îi voi da odihnă, izbăvindu-l din mâna tuturor vrăjmașilor lui de jur împrejur, căci numele lui va fi Solomon (Pace), și voi aduce peste Israel pacea și liniștea în timpul vieții lui." (v. 7-9).

David a primit

această profeție înainte de adulterul său cu Bat-Şeba. Înainte ca el să aibă un fiu, i s-a spus: „Numele lui va fi Solomon.”

„El va zidi o casă

Numelui Meu. El Îmi va fi fiu și Eu îi voi fi Tată și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui în Israel.” (v. 10).

Înainte ca David să

săvârșească adulter cu Bat-Şeba, a fost o profeție care spunea: „*NU tu Îmi vei zidi o casă, ci sămânța ta care va veni după tine.*” Și Domnul i-a mai spus: „*Numele lui va fi Solomon.*” Ani mai târziu, David se plimba pe zidul palatului și a văzut o femeie frumoasă, care se numea Bat-Şeba. El a întrebat și a aflat că era căsătorită cu hetitul, dar în pofta sa, a luat-o la el. David a luat-o la el, și ea a zămislit. Apoi, a încercat să ascundă ceea ce a făcut, a mințit și a comis chiar și o crimă. Apoi s-a căsătorit cu ea, dar rodul acelei uniri a murit, al șaptelea fiu a murit în cea de-a șaptea zi. Dar după ce s-a căsătorit cu ea, David a intrat la ea s-o mângâie pentru moartea copilului său și ea a născut un alt fiu, căruia David i-a pus numele „Solomon”. Ei au știut chiar atunci cine urma să fie împăratul. Chiar atunci s-a știut

cine va aduce pacea în Israel; chiar când s-a născut. Dar cum a venit acest fiu? Prin Bat-Şeba. Cum a putut David să-l numească „Solomon” pe acest copil? După adulter, după minciuni, după crima comisă, după tot răul făcut, s-a născut acest copil. De ce l-a numit Solomon? Acest copil ar fi trebuit să fie orice altceva decât împlinirea acelei prorocii. Nu ar fi trebuit să fie prin ea, nu ar fi trebuit ca lucrurile să fie așa; acest copil nu ar fi trebuit să se nască așa.

Voi nu ar fi trebuit să fiți aici, nu ar fi trebuit să fiți voi; voi nu ar fi trebuit să vă nașteți astfel, nu ar fi trebuit să veniți prin dezastrul cutare sau încercarea cutare.

„Nu ar fi trebuit să vin altfel la viață, dacă sunt sămânța lui Dumnezeu? De ce nu m-a ținut El departe? De ce nu m-a ținut El departe de căderea în această situație, dacă am fost rânduit să fiu o sămânță care să-i dea naștere lui Hristos?”

David i-a pus numele „Solomon”, numai atunci când s-a născut copilul. David zicea: „Tu ești împlinirea făgăduinței pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Tu vei ridica Templul.”

Nimeni altcineva nu a putut crede aceasta. Nimeni nu a putut crede că aceea era calea prin care urma să vină Solomon la viață, dar aceea a fost împlinirea făgăduinței. De aceea nu putem fi acceptați astăzi, pentru că suntem o Bat-Şeba modernă. Astfel, toată lumea spune: „Nu poate fi ea! Dar este ea. Nu poate fi așa! Dar este chiar așa. Nu poate fi de data aceasta, dar este de data aceasta. Este de data aceasta, este în felul acesta, este poporul acesta, și voi sunteți aceia.

El îl avea pe „Așa vorbește Domnul” și a rostit acel nume; profetul a spus: „*Vă voi numi Mireasă ca să înțelegeți.*” De ce a fost o Mireasă care s-a unit cu Hristos

Într-o unire invizibilă? Pentru că lui David i s-a dat o soție ca să se reproducă pe sine, iar lui Hristos I s-a dat o Mireasă ca să facă același lucru. Cine a ieșit din această Bat-Șeba? Solomon. David îl numise deja pe copil „Solomon”, iar Bat-Șeba i-a spus: „Mi-ai făgăduit din partea Domnului că Solomon va fi împărat în locul tău.” Bineînțeles că a făcut aceasta, doar el îi pusese numele „Solomon”. David a știut că acest copil era împlinirea profeției, a știut înainte ca el să crească, în ziua când s-a născut și a primit suflare de viață, el a spus: „Tu ești acela!” Dar după aceea, a existat o perioadă de așteptare pentru ca el să crească și să-și ocupe tronul. Însă profeția a fost cu el din prima zi. Numele lui a fost Solomon din prima zi.

Unde a fost zămislit

Hristos? În această unire invizibilă, în prima zi. Poate cineva zice: „Cum puteți fi voi? Voi credeți doctrina trinitară.” Bat-Șeba fusese căsătorită cu hetitul.

„Cum puteți fi voi, doar ați fost păcătoși!” Cum a putut să-i dea Rahav naștere lui Boaz? Ea era curva din Ierihon. „Mergeți și citiți Biblia! Pot fi eu și poate fi acum pentru că acest lucru a fost scris în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii, când Mielul a fost înjunghiat pentru fiecare păcat pe care l-am săvârșit; El a făcut aceasta cu mii de ani înainte ca eu să-l săvârșesc pentru că Planul lui Dumnezeu va veni la suprafață și nu va fi oprit. Solomon a venit, și a venit prin Bat-Șeba. Fără îndoială, El ar fi putut găsi printre soțiile lui David, o femeie care nu a păcătuit și nu a săvârșit adulter. David ar fi putut să-și găsească o soție cu un trecut curat, o femeie frumoasă, cu glasul ca al unui porumbel și care venea dintr-o casă decentă. El avea soții și concubine, deci Solomon ar fi putut veni la suprafață prin oricare din ele, dar nu a venit prin niciuna dintre ele, ci s-a născut din Bat-Șeba.

Poate zicem: „De ce a

îngăduit Dumnezeu ca lucrurile să se petreacă așa, de ce a fost adulter, de ce a îngăduit acea crimă?” Eu nu pot explica aceste lucruri, dar de ce sunteți voi aici? De ce credeți? De ce am fost însărcinați de Cuvânt având în vedere că ați

trăit viața pe care ați trăit-o și că eu am trăit viața pe care am trăit-o? Eu nu pot explica aceste lucruri. Nici măcar nu le înțeleg, ci tot ceea ce știu este că sunt scrise în Biblie, și le cred. Bat-Șeba a fost femeia hotărâtă să nască acel copil, iar David a știut că este el, de aceea a spus: „Tu ești Solomon!” Apoi s-a făcut liniște. David i-a pus numele Solomon și i-a promis Bat-Șebeii în Numele Domnului că fiul ei va moșteni scaunul de domnie. Apoi s-a făcut liniște, timpul a trecut, iar împăratul a devenit tot mai slab, până când aproape a trecut la Domnul. Dar pe măsură ce el devenea mai slab, Adonia devenea mai puternic. Pe măsură ce Hristos devine mai slab, Antihristul devine mai puternic, tot mai puternic, până când se înalță pe sine, crezând că va lua scaunul de domnie. Dar Bat-Șeba avea o făgăduință și a avut un profet care i-a amintit de făgăduință, așa că a intrat la împărat și i-a spus: „Împărate, va trebui să intervii pentru că mi-ai făcut o promisiune.”

Fratele Branham a
spus în mesajul „**leHoVaH-Jireh**”:

„Au existat două legăminte. Unul dintre ele a fost legământul lui Avraam, fiindcă Dumnezeu a făcut un legământ cu omul: „Dacă tu vei face, voi face și Eu!” Dar omul l-a încălcat. Apoi, Dumnezeu a făcut un legământ cu Noe; acela a fost legământul lui Noe, dar a fost încălcat.

Atunci, El a făcut legământul

Avraamic, iar potrivit Genezei capitolul 12, legământul Avraamic a fost necondiționat.

Așadar, este veșnic pentru că este necondiționat. Nu „Dacă tu vei face, voi face și Eu”, ci El a spus: „Eu am făcut deja totul!” Nu „Eu voi face”, ci „Eu am făcut deja!” Aceasta pune o temelie credinței, pentru că Dumnezeu a hotărât să salveze omul.”

Cine a hotărât să
salveze pe cine? Dumnezeu pe om. Am făcut noi ceva pentru aceasta? Nu!

Dacă noi simțim vreodată vreo o atracție față de El, Cel care ne atrage este Tatăl.

„El a făcut un legământ: „Dacă tu vei face, voi face și Eu”, dar omul l-a încălcat. Altul: „Dacă tu vei face, voi face și Eu”, dar el l-a călcat. Omul nu poate să-și țină legământul, de aceea Dumnezeu l-a salvat pe om prin harul Său, sub un legământ care este necondiționat, un legământ necondiționat. Nu se termină niciodată, acesta fiind totul; trei, desăvârșit. Adam, Noe și Avraam. Acesta este motivul pentru care noi suntem copiii lui Avraam. Acel legământ nu se poate sfârși, nu se termină niciodată pentru că este necondiționat. Nu se datorează faptului că ați făcut voi ceva, ci pentru că Dumnezeu a făcut ceva! Nu pentru că voi l-ați ales pe Dumnezeu, ci pentru că El v-a ales pe voi. Credeți aceasta?”

Acesta este singurul fel în care putem crede. Dacă credem bazându-ne pe ceva ce am făcut noi, dacă credem că noi facem sau am putea face ceva, aceasta ne-ar scoate afară din legământ. De aceea, legământul nu se bazează pe ceva ce facem noi, ci se bazează pe ceea ce a făcut deja El, iar acum, s-a ajuns în timpul sfârșitului, când au fost deschise cele șapte Tunete tainice ca să ne arate că El a făcut deja totul, pentru cine a făcut totul și cum a făcut totul? Astăzi, noi am putut înțelege că dacă nu ar fi fost Dumnezeu și faptul că El a rânduit totul mai dinainte, nimeni nu ar fi fost salvat. Nu este hotărârea noastră de a fi în ordine cu Dumnezeu, ci a fost hotărârea Sa de a avea o Sămânță. Nu noi am hotărât să credem Mesajul sau să trăim sfinți, ci este hotărârea lui Dumnezeu de a-Și manifesta Cuvântul Său. Nu este ceva ce am făcut noi. De aceea, legământul condiționat al lui Adam a eșuat, și la fel al lui Noe. Fiecare legământ condiționat a eșuat.

El a avut un legământ condiționat cu poporul Său, ca să țină țara pentru ei, dar ei au eșuat atunci când erau în țară și au părăsit-o. De fiecare dată când a existat un legământ bazat pe o condiție, omul a eșuat, de aceea, Dumnezeu a făcut un legământ care nu se bazează pe o condiție, pentru ca Planul Său să nu fie deviat niciodată.

Nu poate fi oprit! Puteți încerca, diavolul poate încerca să vă tragă într-o capcană, să vă pună într-o situație cumplită, să vă facă să săvârșiți păcate pe care să le regretați tot restul vieții, dar nu vă poate opri!

Noi citim aceste

povestiri din Biblie, apoi mergem mai departe, dar vă puteți imagina vina pe care a purtat-o David? Regretul pe care l-a avut pentru tot restul vieții sale? Urie nu a fost un om rău, nu a fost un vrăjmaș al împăratului și nici nu era într-o împărăție vrăjmașă împăratului. Urie a fost un bărbat care lupta pentru David, un războinic din armata sa. Era un om important. El nici măcar nu era israelit, dar a adoptat într-o asemenea măsură căilor lor, încât a spus: „Chivotul Legământului și domnul meu Ioab se află în luptă!” Urie a îmbrățișat atât de mult Legea lor încât a fost altoit înăuntru. Vă puteți imagina cum s-a simțit David când, după ani, a cugetat la ceea ce făcuse? Vă puteți imagina cum s-a simțit Bat-Şeba când se gândea cât de bun a fost Urie cu ea, și că nu i-a făcut niciodată vreun rău? Dar cum a putut să facă ea ceea ce a făcut? Și iată că prin toată vina și regretele lor, Solomon a urcat pe tron.

Credeți că Dumnezeu

ar putea trece peste toate eșecurile voastre, peste alunecările și lucrurile pe care le regretați în viață? Credeți că El poate opri ceea ce a fost scris în Cartea Vieții Melului înainte de întemeierea lumii? Dumnezeu Îl va aduce la suprafață pe Solomon.

El profetise deja

aceasta și a spus că numele lui va fi Solomon, iar Biblia spune că atunci când s-a născut, David i-a pus numele Solomon și Domnul l-a iubit. Ce a făcut Solomon ca să fie iubit de Dumnezeu? El s-a născut pur și simplu, dar nu a făcut nimic ca să câștige dragostea Domnului. Nu a îndeplinit nici o sarcină, nu zidise Templul, nu se urcase pe scaunul de domnie, ci doar s-a născut în casa lui David. David i-a pus numele „Solomon”, iar Domnul a spus: „Îl iubesc. El este alesul Meu și voi trimite un profet ca să întărească dragostea Mea pentru el. Dacă cineva a omis să vadă aceasta din prima, profetul va susține ceea ce am

spus Eu și-l va numi „Iedidia”, adică „Iubit de IaHVeH”.

Prieteni, noi nu ar trebui să avem îndoieli cu privire la dragostea Lui pentru noi și la Planul Său rânduitor mai dinainte.

Poate ziceți:

„Doamne, dar fac atât de multe greșeli!” Pocăiți-vă și spuneți: „Doamne, preia controlul vieții mele, fiindcă nu vreau să fac atât de multe greșeli, ci am nevoie de Duhul Sfânt să conducă viața mea pentru că duhul meu uman nu mă va ajuta, mintea mea nu mă va ajuta, voința mea nu mă va ajuta; am nevoie să fiu stăpânit de Duhul Domnului ca să pot trăi viața pe care trebuie s-o trăiesc.” Nu spuneți: „Mă voi îndrepta!”, pentru că nu veți putea face aceasta nici într-un milion de ani. Lăsați-L pe El să vă îndrepte prin propria Sa Viață care este în interiorul vostru.

În mesajul „**Dovedind Cuvântul Său**” din anul 1964 citim:

„Aș vrea să observați că El a procedat la fel în fiecare epocă. De fiecare dată, El a folosit aceeași metodă, a trebuit să ia credincioși. Dar ca să aibă credincioși care să fie de acord cu acel Cuvânt, El a trebuit să-i rânduiască pentru acea epocă.”

Vreau să repet aceasta pentru că este important: *„ca să aibă credincioși care să fie în acord cu acel Cuvânt.”* Pentru ca El să poată aduce Cuvântul, trebuia să fie cineva care să-L creadă. Este adevărat? Înseamnă că nu ar fi făcut niciun bine dacă Dumnezeu Și-ar fi adus Cuvântul într-o epocă și acolo nu ar fi fost nimeni să-L creadă. De ce ar fi adus Mesajul lui Noe dacă nu ar fi construit nimeni arca? De ce ar fi adus Mesajul lui Moise dacă nu ar fi părăsit nimeni Egiptul?

Acolo erau niște credincioși și pentru că El a știut aceasta, a trimis Cuvântul Său. Dar ca să aibă credincioși în fiecare timp, El i-a rânduit să fie acolo. Dacă nu ar fi făcut aceasta, nu ar fi existat nimeni care să creadă Cuvântul Său. Noi nu credem Cuvântul Său cu mintea, nu credem Cuvântul cu omul din afară, pentru că există un singur lucru care crede cu adevărat Cuvântul, iar acesta este Sămânța lui Dumnezeu din suflet. Ea este singura care crede Cuvântul, dar dacă nu ar fi pus-o Dumnezeu acolo înainte de întemeierea lumii, voi nu ați fi acceptat cu nici un chip acest Mesaj. Poate cineva vă descrie tabloul astfel încât va arăta foarte frumos în ochii voștri, veți fi de acord cu El, veți înțelege multe tablouri, dar undeva de-a lungul drumului vă veți lovi de ceva care nu se va potrivi cu mintea voastră, iar atunci va avea loc un scurtcircuit, va exploda și vă veți îndepărta, pentru că credinciosul este înăuntru.

Credeți că Bat-Şeba a fost rânduită să-l nască pe Solomon? Credeți că David a fost rânduit mai dinainte să-i dea naștere lui Solomon? Prieteni, realizați că dacă El nu i-ar fi rânduit mai dinainte, dacă nu le-ar fi scris numele în Cartea Vieții Melului, ei nu ar fi putut să-i dea naștere lui Solomon? Acesta este motivul pentru care a fost înjunghiat Mielul înainte de întemeierea lumii, de aceea au fost scrise numele acolo. Altfel, toată lumea ar fi căzut și Dumnezeu ar fi trebuit să ne alunge. Dacă nu ar fi scris deja numele în Carte și nu ar fi pecetluit-o, dacă nu ar fi avut un Miel înjunghiat înainte de întemeierea lumii, El ar fi fost nevoit să ne alunge. Dacă El nu ar fi făcut toate acestea mai dinainte, Planul Său nu ar fi venit niciodată la suprafață.

Credeți cumva că veți fi pierduți? Credeți că veți cădea și nu veți fi răscumpărați? Nu trebuie să vă temeți pentru că voi nu v-ați născut prin voia voastră. Dacă ați venit aici prin propria voastră voință, puteți pleca pentru că oricum o veți face. Singurii care pot veni la El sunt doar cei pe care-i atrage Tatăl. Cine și ce atrage? Cuvântul atrage Cuvântul. Unde este Cuvântul? În suflet, în Sămânță. Cuvântul atrage Cuvântul. Cuvântul merge înainte ca să atragă, dar poate să atragă numai Cuvântul, pentru că Cuvântul Se unește cu Cuvântul, Viața se unește cu Viața, Duhul Se unește cu Duhul. Unde nu există Cuvânt, nu există

Viață și unde nu există Duh, nu există nimic ce poate atrage.

„...ca

să aibă credincioși care să fie în acord cu acel Cuvânt, El a trebuit să-i rânduiască pentru acea epocă.”

Atunci, ce s-a

întâmpat cu noi? Am întâlnit Cuvântul. Eu sunt un credincios care a întâlnit Cuvântul. Cum?

El l-a rânduit să fie

în acea epocă, ceea ce înseamnă că Solomon s-a născut la timpul potrivit, din părinți potriviți, în felul potrivit. Cum se poate așa ceva? Se poate. Nu mai întrebați aceasta, pentru că se poate. Cum este posibil ca acest bărbat din Kentucky cu o educație de șapte clase, să fie marele profet despre care s-a profetit cu atât de mult timp în urmă și care a venit la sfârșitul epocilor neamurilor? Cum a fost posibil deși nu a avut educație sau un sistem care să-l sprijine? Cum se poate așa ceva? Se poate. Cum este posibil ca acest grup de oameni care este adunat în jurul acestui Cuvânt, să vină din diferite părți, trecând prin diferite încercări? Cum se poate? Se poate. „Este posibil să fiu eu?” Nu mă întrebați aceasta pentru că este o întrebare prostescă.

Poate Bat-Şeba s-a

întrebat: „Cum a fost posibil ca eu să-l nasc pe Solomon?” Nu aceasta era important. Cum se poate ca eu să fiu Mireasă? Eu nu știu cum și nu știu de ce; tot ce contează este că sunt. Aceasta este cea mai mare descoperire pentru mine: faptul că eu sunt Mireasă. Cum se poate aceasta? Pentru că Dumnezeu a adus în această epocă un Cuvânt, iar ca să aibă credincioși care să creadă acest Cuvânt, a trebuit să-i rânduiască mai dinainte.

Acum vreau să schimb

puțin aceasta. *„...ca să aibă credincioși care să fie în acord cu acel*

Cuvânt, El a trebuit să-i rânduiască pentru acea epocă.” Aceasta este ușor de spus, dar pentru ca El să aibă credincioși care să creadă Cuvântul în această epocă, a trebuit să ne rânduiască pe noi să fim astăzi aici. Aceasta aduce un nivel total diferit al acestei descoperiri. Este important faptul că „*El a trebuit să rânduiască credincioși*”, acest lucru este minunat, dar dacă nu suntem noi acei credincioși, acest citat nu înseamnă nimic pentru noi. Da, „...ca să aibă credincioși care să fie în acord cu acel Cuvânt, El a trebuit să-i rânduiască pentru acea epocă.” Aceasta are sens, Dumnezeu are dreptate. Noi înțelegem aceasta, dar dacă nu putem să ne punem în acest citat și să spunem: „Aici, El a vorbit despre mine”, înseamnă că acest Mesaj nu este încă viu pentru voi, nu este încă pentru voi. În voi trebuie să fie adus Ceva la Viață ca să puteți spune: „Când a spus acest citat, el a vorbit despre mine. Eu sunt cel de aici. Dumnezeu a trebuit să mă rânduiască să fiu aici în această epocă.”

De ce ne-a ales El pe noi? El nu ne-a ales pe baza faptelor noastre. Dacă ne întrebăm: „De ce m-a ales El pe mine?”, spunem: „Dar eu am curvit, am fost un hoț, un dependent de droguri, am făcut cutare și cutare lucru...” Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, dar El nu a ales acest trup de carne în care locuim, ci S-a ales pe Sine Însuși, a ales acea porțiune a Seminței care a căzut în acest trup de carne astăzi. El a rânduit și acest trup de carne, noi am înțeles aceasta, pentru că a vegheat asupra strămoșilor noștri astfel ca noi să fim astăzi aici, dar trebuie să înțelegem că nu trupul nostru de carne a fost rânduit mai dinainte, ci Sămânța. Acea Sămânță a intrat în trupul vostru, Ea fiind adevăratul „eu”, iar când vă așezați în Scripturi, nu așezați omul din oglindă, ci pe adevăratul „eu”, porțiunea din Cuvânt care a fost exprimată ca să întâlnească Cuvântul acestei zile. Astfel, voi puteți spune: „Aceasta sunt eu!”

Bat-Şeba a fost rânduită mai dinainte, iar curvia nu a putut șterge aceasta. David a fost rânduit mai dinainte, iar crima săvârșită nu a putut șterge aceasta. Dumnezeu crește credința Miresei până în punctul în care Ea va spune: „Aceasta sunt eu. Deși nu pot explica aceasta, sunt eu și fac parte din Mireasa lui Isus Hristos. Hristos Se arată pe pământ prin acest trup de aici, iar dacă vrei să-L

întâlnești, vino și voi împărtăși cu tine ceea ce este în mine.”

Eu nu voi spune:

„Toată lumea este bine, are calea ei și totul este în ordine.” Eu nu cred aceasta. Dumnezeu Se arată prin Mireasa Sa și cred că Ea Îl va aduce la suprafață pe Hristos, cred că Ea a zămislit. Ea a fost într-o unire invizibilă în care a avut loc o zămislire, iar acum Ea Îi dă naștere lui Hristos.

„Înțelegeți? El a

trebuit să rânduiască aceasta ca să fii acolo să întâlnești provocarea epocii.

V-a cuprins? O simțiți? Înțelegeți? Aceasta este ceea ce se petrece astăzi, El

a rânduit-o la aceasta, prin cunoștința Sa mai dinainte. Când El a rânduit

aceasta în Maleahi 4, a trebuit să se întâmple. Când a venit El și a rânduit să

se întâmple ceva prin Cuvântul Său, a trebuit să dovedească faptul că Cuvântul Său

este corect. Când El a rânduit să se întâmple ceva și a spus că se va întâmpla, a știut că Sămânța va fi acolo exact în timpul acela.”

„Aceasta sunt eu!” El

a rânduit o Mireasă și slujba Pietrei de încheiere ca să aducă la suprafață dovada că Hristos este din nou pe pământ, este aici, iar eu fac parte din acea Sămânță și manifest Cuvântul pentru această zi.

„El a ridicat o

Mireasă, iar Ea va fi acolo! Va fi o Răpire, iar Ea va fi acolo! El a rânduit aceasta prin cunoștința Sa mai dinainte. Vedeți, nu o va opri nimic!”

Nu vă faceți griji cu

privire la ceea ce face Adonia! Noi nu ne facem griji cu privire la aceasta, pentru că avem o făgăduință. Nu ne temem cu privire la ceea ce va face el pentru că nu vom mai fi aici. Noi nu mai dorim să fim aici într-un necaz, ci

dorim să fim plecați deja într-o altă dimensiune, sărbătorind la Cina Nupțialii Mielului. Noi nu avem nevoie să știm complotul, cum se va petrece totul, cum vor schimba legile și cum vor fi implementate. Pe noi nu ar trebui să ne îngrijoreze deloc toate acestea, pentru că avem o făgăduință, noi am zămislit deja, iar Ceea ce am zămislit a primit deja un nume. Acel Copil este Hristos, și El este Cel care va ocupa tronul.

Înainte de a pleca,
vreau să vă arăt ceva în Scripturi. Să mergem la 1 Împărați. Nu intenționam să fac aceasta, dar haideți să mergem. Există niște lucruri pe care nu le înțeleg în totalitate și nu vom încerca să le înțelegem acum, dar aici este ceva ce cred că este foarte ciudat.

După ce Solomon a ocupat tronul dat de tatăl său, și David a murit, Adonia a încercat s-o ia pe Abișag, fata fecioară care stătuse cu David pe patul său de moarte, ca să-l aline. Adonia s-a dus la Bat-Șeba și i-a zis: „N-ai vrea să vorbești cu Solomon pentru că o vreau pe Abișag de soție?” Dar când a intrat Bat-Șeba la Solomon, s-a întâmplat ceva. Să citim aceasta. 1 Împărați 2.18-19:

„Bat-Șeba a zis:

„Bine! Voi vorbi împăratului pentru tine.”

Bat-Șeba s-a dus la

împăratul Solomon să-i vorbească pentru Adonia. Împăratul s-a sculat s-o întâmpine, s-a închinat înaintea ei și a șezut pe scaunul său de domnie. Au pus un scaun pentru mama împăratului și ea a șezut la dreapta lui.”

Înseamnă aceasta că

ceea ce vom naște noi, Hristosul pe care-L vom aduce la suprafață, va sta pe tron, iar noi vom sta lângă El? Exact aceasta se va întâmpla, prieteni. Altfel, de ce a fost scris? Nu știu. Dar de îndată ce a intrat Bat-Șeba, el s-a

ridicat, s-a închinat înaintea ei, a pus un scaun pentru ea și a chemat-o să stea la dreapta sa, pe acel scaun. Slavă Domnului! Tot ceea ce pot spune este că aceasta este poziția Miresei. Eu nu știu cum se vor împlini toate acestea, ce însemnătate au, dar aici este din nou Mireasa.

Acest Cuvânt este

atât de bogat și devine zi de zi tot mai bogat! Fratele Branham a predicat Pecețile și a spus: *„Eu voi atinge numai vârfurile pentru ca voi să știți ceea ce sunt.”* El a mai spus: *„Aș putea să iau fiecare dintre aceste Peceți și să predic douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Aș putea să predic o lună de zile și tot să nu le ating.”*

Trebuie să fiu sincer

față de voi și să recunosc că atunci când am auzit aceasta, mi-am zis: „Chiar o lună de zile?”, dar astăzi spun: „Slăvit să fie Domnul, pentru că a avut dreptate. Mergi prin Biblie și le poți vedea pretutindeni.”

În „Hristos este

Taina lui Dumnezeu descoperită”, fratele Branham ne-a spus că fiecare simbol, fiecare

personaj, l-au ilustrat în toată Scriptura, pentru că Biblia este descoperirea Tainei lui Hristos. Eu spun: „Amin! Slavă Domnului!” **Amin.**